

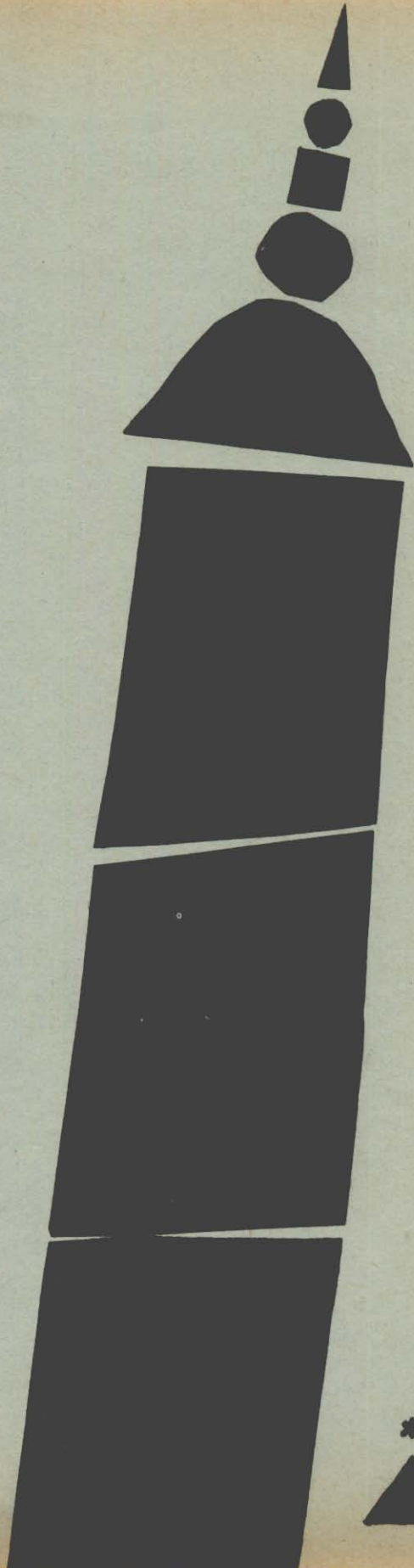
Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission by post as a periodical.

LETO XIX.

JULIJ, 1970

ŠTEVILKA 7

MISLI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.
6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
Čez morje \$ 4.00

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

RUDA JURČEC: LUČI IN SENCE

PREJELI SMO NADALJNJE POŠILJKE. "Luči" so se nam za-
lesketale, da je bilo veselje. "Sence" so prekrile veselje zaradi skrbi,
kako bomo knjige spravili med ljudi.

Bila bi igrača, če bi ljudje naprej vedeli, kako zanimivo branje je
to. Je namreč že TRETJA knjiga pod gornjim naslovom in opisuje
čas nekaj let pred Hitlerjevim in Mussolinijevim vdorom v Slovenijo.
Pa tudi še kak mesec po okupaciji Slovenije.

NAROČAJTE! Cena vezani \$ 5, broš. \$ 4. Poština 40 c in 25 c.
Tako zanimive knjige ne smejo obležati!

ZAMUDNIKI — ! P O Z O R ! — ZAMUDNIKI

Smo že sredi leta 1970. Kakor vsako leto, stojita urednik in uprav-
nik (oba pod eno plešo, kot že znano) pred najbolj sitno nalogo svo-
jega poklica:

RAZPOSLATI ZAMUDNIKOM "LJUBEZNIVE" OPOMINE!

"Zamudniki" so tisti, ki niso dolžni le za to leto, ampak za kaj
več. Ali ni čudno, da se vsako leto neko število takih nabere? Čudno
ali ne čudno, res je pa le.

Koliko "opominov" bo treba, zaenkrat še ni jasno, pa tudi ni, da
bi se pravilo. Ne bodo šli na pošto vsi obenem, ni časa za to. Počasi,
drug za drugim. Najprej najbolj oddaljenim . . .

Če je kdo tako dober in če je katera tako dobra, da želi moža-
koma (bolje: možaku) to sitno delo prihraniti — o, saj lahko sami
uganete, kako se tu naredi. O, da bi zares mnogi uganili, pa kaj kmalu!

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — angleš-
ka knjiga o Baragu — \$ 1.

"SRCE V SREDINI", spisal Vinko Brumen. Živ-
ljenje in delo dr. Janeza Evangelista Kreka.
Vezana \$4, broširana \$3.

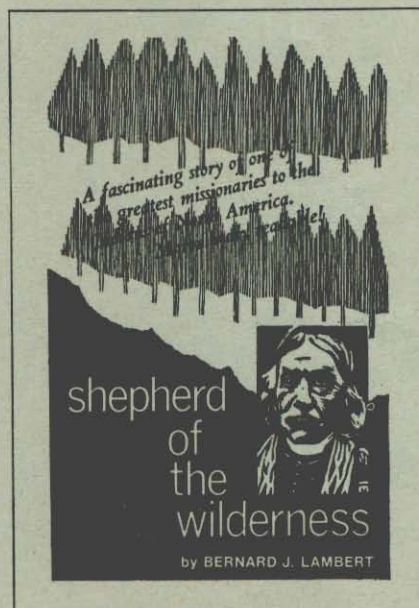
ČLOVEK V STISKI, spisal psiholog Anton Trs-
tenjak — \$ 1.

BARAGA — slovenska knjiga, spisala Jaklič in
Solar. — \$ 1, poština 40c.

ROJSTVO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAV-
ŠKA — povest, spisal Marijan Marolt — \$ 3.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knajp) — \$ 1.50.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI —
Spisal dr. Filip Žakelj. Krasna knjiga o Barago-
vem češčenju Matere božje. — \$ 2, poština 40 c.

LETO XIX.

JULIJ, 1970

ŠTEVIKA 7

TUDI MI IMEJMO ODPRTE OČI!

SVARILO, KI GA TU PONATISKUJEMO, je vzeto in nedavne številke "Kanadske domovine". Izhaja v Clevelandu, pišejo vanjo rojaki iz Toronta, Kanada. Vse kaže, da je svarilo zelo na mestu tudi pri nas v Avstraliji. Tu ne gre toliko za kako "župnijsko skupnost", gre za slovensko skupnost sploh, naj že imajo posamezniki v njej do Cerkve take ali take odnose. Prav najnovejši dogodki med nami tu so dokaz, da so eni kot drugi v nevarnosti pred podobnimi vplivi od zunaj, kot v Kanadi. "Mehčanje" emigracije in ustvarjanje prožnih hrtenic v njej je zmerom bolj na programu režimov pod zastavo rdeče zvezde. — Ur.

TORONTSKI POMOŽNI NADŠKOF Filip P. Pocock je opozoril na ljudi, ki se v katoliških župnijah ukvarjajo s prevratniško delavnostjo in skušajo no ta način odvrniti ljudi proč od Cerkve.

Nadškof je pokazal na to delavnost, ki razkraja, ko je govoril parlamentarni komisiji, ki pripravlja spremembo zakonodaje o praznovanju nedelje.

Ko so ga časnikarji zunaj zbornice vprašali, kakšne prevratniške vplive je imel v mislih, je kratko odgovoril: "Komunistične; komunisti imajo glavni namen dobiti posebne skupnosti, kjer bi mogli propagirati svoje ideje."

Mnenje nadškofa je, da so narodnostne skupine v svojih župnijah tem rezkrajajočim vplivom bolj podvržene kot krajevne župnije in tukaj rojeni domačini. Posledica teh komunističnih vplivov je, da v župnijah nastajajo razne grupacije, ki seveda med seboj ne živijo v najlepši slogi.

Misli, July, 1970

Nadškof sicer trdi, da dušni pastirji skušajo ohranjati krščansko celovitost svojih župnij. Pri zadete so predvsem župnije narodnostnih skupin iz srednje in vzhodne Evrope.

Tisti med Slovenci, ki smo se v naših župnijah in drugih ustanovah vedno prizadevali za krščansko integriteto, smo lahko veseli, da je problem komunističnega vplivanja in razkrajanja med njimi spoznal tudi naš nadpastir.

Razkrajanje je bilo vidno že od vsega početka. Needinosti ni tam, kjer je nihče ne seje.

Upamo, da naš nadpastir pozna tudi kanale, po katerih to vplivanje prihaja med vernike narodnostnih župnij in ve, koga se komunisti poslužujejo za doseganje svojih prevratnih ciljev.

Mnogo je potov in kanalov in izletnikov, ki Kanadi prinašajo samo škodo.

IZ "SVOBODNE SLOVENIJE".

Edini od jugoslovanskih komunističnih veljakov, ki je priznal, da so po vojni pomorili v Sloveniji na desetisoče nekomunističnih ljudi, je bil doslej Milovan Djilas. Ta se ob nedavnem obisku v ZDA ni mogel izogniti vprašanju o teh pobojih. V odgovor je potrdil, da je bil genocid izvršen. Dejansko je izjavil, da "je bilo Titovi komunistični partiji nujno te likvidacije izvršiti, da si je tako ustvarila naomejeno oblast nad jugoslovanskimi narodi."

SPOMIN SV. CIRILA IN METODA MED SLOVENCMI

(Poglavje iz knjige dr. Grivca)

SLOVENSKA PANONIJA JE BILA v letih 869 do 873 središče staroslovenskega pismenstva in boguslužja. V Rimu so sv. Cirila takoj po smrti javno častili kot svetnika. Tako je bilo tudi v Panoniji, kjer je bila zbrana večina Cirilovih učencev do leta 870 pod Metodovim, potem pod Kocljelim vodstvom.

V drugi polovici leta 869 ali v začetku 870 je bilo že sestavljeno staroslovensko besedilo bogoslužnih molitev, pesmi in beril v čast sv. Cirilu. Po Metolovi smrti so na Moravskem in potem na češkem dodali še molitve na čast sv. Metodiju. V glagolskih brevirjih so ohranjene skupne večernice in jutranjice v čast obema blagovestnikoma. Pannonski izvor molitev in pesmi dokazujejo razne oblike pristno slovenskih besed, n.pr. resen (resničen), resnota (resnica) i.dr.

Leta 874 je bilo slovansko boguslužje v Panoniji zatrto, a spomin svetih bratov ni bil popolnoma zatrt.

V 10. in 11. stoletju so imeli koroški in drugi Slovenci toliko stikov s češkimi in hrvaškimi glagoljaši — s hrvaškimi celo do 16. stoletja da so posamezni izobraženci mogli ohraniti spomin slovanskih blagovestnikov.

Zanimiv dokaz za češčenje sv. Cirila in Metoda med Slovenci v 15. in 16. stoletju imamo daleč tam v Nemčiji v mestu Achenu. Tja so Slovenci v srednjem veku hodili na božjo pot. V veliki achenski Marijini cerkvi so dali postaviti slovenski oltar. Leta 1613 se ta oltar v nekem pismu škofa Hrena prvokrat imenuje oltar sv. Cirila in Metoda. To ime se je bržda rabilo že pred letom 1600. Sklepati smemo, da je bilo češčenje sv. bratov med 1600 in 1700 med Slovenci razširjeno in priljubljeno, sicer ne bi postavljali takega oltarja v daljnem nemškem mestu.

Okoli leta 1700 je zanimanje za achensko božjo pot začelo pojemati, slovenski oltar so podrli.

Zgodovinarji slovenskih dežel, med njimi Valvasor, se častno spominjajo slovanskih apostolov. Valvasor našteva med svetniki, ki se na Kranjskem časte, tudi Cirila in Metoda in z veliko vneto dokazuje mnenje, da sta tudi v naših deželah označevala krščansko vero.

Leta 1777 so začeli v ljubljanski škofiji Cirilu in Metodu izkazovati javno cerkveno češčenje. V latinskem misalu sta imela posebno mašo, v brevirju kratek življenjepis. Do leta 1800 so njun god

Oltarna podoba sv. bratov v Ljubljani

praznovali 13. marca, pozneje 9. marca, kot na Moravskem.

Slovenci so torej že od 10. stoletja dalje častili sveta brata. Velikega pomena in velikih zaslug slovanskih apostolov sicer po večini niso poznali, včasih morda celo popolnoma pozabili. Škof A. M. Slomšek je bil prvi, ki je slovensko ljudstvo poljudno učil globlje poznati pomen in zasluge svetih solunskih bratov.

Slomšek je sveta brata častil kot prva "najimnitnejša krščanska učitelja slovenskega naroda". Za pospeševanje njunega češčenja je leta 1851 ustanovil bratovščino sv. Cirila in Metoda. S svojimi navduševalnimi govori in članki jo je uspešno širil med Slovenci, pa tudi med drugimi Slovani, posebno med Čehi-Moravani.

Slomšek se je s Slovenci in drugimi Slovani pripravljajal za dostojno proslavo t i s o č l e t n i c e (1.1863) njunega prihoda na Moravsko. Posvetoval se je s pisateljem Davorinom Trstenjakom, ki je v "Novicah" izrazil željo, naj bi se kje

na Slovenskem pozidala cerkev v čast Cirilu in Metodu. Dogovorila sta se, naj bi se tisočletnica praznovala v dekanijski cerkvi v Jarenini. Pri tej cerkvi je kapelica, v kateri je baje maševal sv. Metod, ko je potoval v Rim. škof Slomšek ni mogel izvršiti načrta. Prehitela ga je smrt (1862). Njegove priprave so nadaljevali drugi.

S slovesnim praznovanjem treh velikih obletnic sv. Cirila in Metoda se je prebudila narodna in verska zavest slovenskega naroda: s slavnostnimi prireditvami in spisi ob tisočletnici prihoda, ob tisočletnici potrditve slovanskega bogoslužja (1880) in ob tisočletnici Metodove smrti (1885). To leto je bila ustanovljena "Družba sv. Cirila in Metoda" za slovensko šolstvo v narodno ogroženih krajih. Slovenska matica je 1.1885 izdala knjigo zgodovinarja Fr. Kosa: SPOMENICA TISOČLETNICE METODOVE SMRTI. V njej je pi-

satelj zbral pregled zgodovinskih virov o Cirilu in Metodu.

V dvajstem stoletju je slovenska znanost pojasnila osnovno važna vprašanja o zaslugah obeh bratov za Slovane in posebej Slovence. Spomin svetih bratov se je počivil in poglobil.

Leta 1961 si je ljubljaska nadškofija izbrala sv. Cirila in Metoda za svoja zavetnika. Slovenci se z drugimi Slovani pripravljajo za dostojno proslavo tisočletnice prihoda svetih solunskih bratov v kneževino Veliko Moravsko in slovensko Panonijo.

PRIPOMBA: Gričeva knjiga o svetih bratih je izšla prav za 11. stoletnico, ki jo ob koncu omenja. Zato govori šele o pripravah za praznovanje. Mi se pa še dobro spominjamo slavnosti, ki so se vršile po vseh slovanskih in celo neslovanskih deželah leta 1963. — Ur.

O KONCERTU PAVLA COPPENZA

Marija Persič, VIC.

NA VES GLAS SE PRIDRUŽUJEM besedam p. Bazilija v prejšnji številki, s katerimi je izrekel obžalovanje, da je tako malo smisla med tukajšnjimi rojaki za prelepo glasbeno umetnost. Da, koncert v cerkveni dvorani v Kew ob koncu meseca maja pod dirigentom Pavlom Coppensom je bil prav dobro odigran, toda. . .

Ves mesec maj so bile vstopnice vnaprej v prodaji, vendar se je bilo bati, da ne bo velikega obiska, prav kot se je zgodilo ob prvem koncertu istega zbora. Okoliščine so bile sicer to pot lažje, zakaj igrali so zdaj lahko že v dvorani, ne na cerkvenem koru, kot je moralo biti prvič. Toda. . .

Ko sem prišla malo pred začetkom k blagajni, sem kar ostrmela! Kaj, v to praznino sem prišla? Komaj dve vrsti zasedeni! Bilo me je silno sram in še bolj žal igralcev, ki so prišli prostovoljno, da nam pripravijo lep užitek az celo popoldne. Sedaj pa naj igrajo skoraj prazni dvorani! No, kasneje se je nabralo ljudi vendarle za polovico dvorane, ali pa niti ne.

Slovenci smo vedno ljubili glasbo in petje, saj smo imeli v naši metropoli nekoliko orkestrrov in godb na pihala ter odličnih pevskih zborov. Ali nas je res tako malo tu, ki ljubimo in tudi radi poslušamo kaj bolj resnega, klasičnega?

Naša mladina, kje je? Nič ji ne bi škodilo, če

bi se tudi ona malo bolj vnela za neminljive skladbe svetovnih skladateljev. Prav gotovo je tudi med našo mladino kaj takih talentov, kot jih ima v svojem orkestru dirigent g. Coppens. Starši, na vas je, da jim daste malo pobude, poguma in pomoči za kaj tako lepega. Če se bosta hči ali sin vdala glasbi in petju, ne bosta tako lahko zašla v slabo družbo. V glasbi bosta našla dovolj privlačno lepoto, ki jima bo nadomeščala razvedrila dvomljive vrednosti.

Jaz za svojo osebo sem uživala tisti dve uri ne le glasbo, ki je bila po mojem umevanju izvrstno izvajana, ampak tudi ob pogledu na večinoma mladostne moči na odru, ki so se trudile dati iz sebe vse najboljše.

Apeliram na vse Slovence brez razlike: če se nam še kdaj ponudi taka prilika, napolnimo dvorano do zadnjega stola! Tako bomo dokazali, da tudi mi ljubimo lepoto umetniške glasbe. Naredimo poleg tega veselje p. Baziliju in nagradimo godbenike s svojim obiskom!

Dear Mr. Paul Coppens: I wish to express my profound gratitude for your excellent concert in May in our Church Hall at Kew. It was a very agreeable afternoon. I and all our music lovers wish you and your young assemble a great future. We all hope to hear you again. — Maria Persič.

SPOLNOST — SEKS — V SVETEM PISMU

Billy Graham v Reader's Digest

MOŠKI, DOBRO ZNAN V JAVNEM ŽIV-LJENJU, skuša zapeljati lepo žensko; ko ga ona odbije, jo posili, nato zavrže. Posledice so: tragedija za oba.

Žena mogočnega dvornika se zaman trudi, da bi zapeljala mladega sodelavca svojega moža. Ker se ji ne vda, ga obtoži, da jo je hotel posiliti. Mlada človek mora v zapor.

Ljudje v velikem mestu se sklicujejo na svojo svobodo glede spolnosti in se vdajajo protinaravnemu nečistovanju. Moški in ženske počno homoseksualnost in zahtevajo pravico, da bi delali to kar javno.

Ali so ti podatki vzeti iz kakega dandanašnjega dnevnika?

Nikakor ne! Čeprav zveni, kot bi se godilo danes, je v resnici vse vzeto naravnost iz svetega pisma. Sveto pismo je knjiga, ki nikoli ne zastara. Poleg vsega drugega bi lahko rekli o svetem pismu, da je najbolj zanesljiv učbenik spolnosti — seksa. Nobena druga knjiga ne razpravlja o spolnosti bolj odkrito. V kolikor je sveto pismo zgodovinska knjiga, poroča o spolnih zablodah svojega časa brez vseh ovinkov. V kolikor se bavi z življenjepisi, zlepa ne zamoči spolnih grehov junakov, ki jih opisuje. Navaja jih v podrobnostih in brez prikrivanja, pa prav tako tudi posledice spolnih grehov. In — v kolikor je sveto pismo modrostna knjiga, nam podaja nespremenljiva načela božja.

Dandanes, ko živimo v tako "popustljivi družbi", slišimo o spolnosti celo vrsto glasov — največ zmedenih. Mislim, da je že čas, da spet enkrat poslušamo opomine svetega pisma, na katerih so Judje in za njimi kristjani zgradili svoja moralna načela. Pouk o spolnosti je dandanes marsikje pereče vprašanje. Moje prepričanje je, da je spolni pouk brez spolne vzgoje, hočem reči: brez moralnega vodstva, za mnoge močno porazna reč.

Znamenja ob poti

Eno je, česar sveto pismo ne uči, namreč da bi bila spolnost sama po sebi greh. Sveto pismo je vse prej ko pretirano sramežljivo, ko govori o spolnosti. Nasprotno: sveto pismo ima spolnost za nekaj častnega in priznava njeno pravilno rabo. Spolnost je od Boga ustvarjena, naložena, blagoslovljena.

na. Sveto pismo jasno pove, da je sam Bog vcepil medsebojno fizično privlačnost spoloma in to v dvojni namen: prvič za množitev človeškega rodu na zemlji, drugič za izražanje tiste medsebojne ljubezni, ki naredi iz moža in žene enoto. Božje povelje prvemu možu in prvi ženi, naj bosta eno telo, je prav tako važno, kakor njegov ukaz, naj bosta rodovitna in napolnita zemljo.

Iz svetega pisma je jasno razvidno, da zlo, ki je v zvezi s spolnostjo, ne izvira in nečesa notranje skvarjenega, ampak iz zlorabe spolnosti, ki je sama na sebi čista in dobra. Po nauku svetega pisma je spolnost lahko čudovita služabnica, lahko pa tudi strahotna tiranka. Lahko je ustvarjalna sila, močnejša kot vse druge življenjske sile: prinaša ljudem ljubezen, tovarštvo in srečo. Lahko je pa tudi med vsemi silami najbolj razdiralna.

Razne prepovedi — "ne smeš!" — v svetem pismu niso izrečene zato, da bi naše življenje zgubilo vse prijetnosti in vsa ugodja. So le znamenja božje previdnosti ob poti našega življenja, da more biti potovanje varno in brez žaloiger. Vse, kar Bog ukazuje, je nam v prid. Ta resnica se vse premalo poudarja v teh dneh, ko razglašajo "spolno revolucijo" in ko zapeljivosti v spolno razbrzdanost kričijo v človeka od vseh strani.

Imamo cerkve, v katerih lahko poslušas govor skozi vse leto, pa ne boš niti enkrat slišal besede "greh". Niso redki učitelji in pridigarji, ki so postali plen te pupustljive miselnosti. Po njihovem ni nikakih nespornih moralnih načel, dobro ali zlo odvisi od tega, v kakšnih okoliščinah si nekaj storil. Če si samec in se spolno izživljaš, če si oženjen in prelamljaš zakonsko zvestobo, ti bodo rekli: vse v redu, če ti to kaj pomeni in če s takim početjem nikomur škode ne delaš. Če celó predstavniki cerkv tako govorijo, ali je čudno, če je mladina zmešana in veljava cerká izgublja tla?

Ako hočemo zaježiti strahotne vplive te takozvane "popustljive" današnje družbe, ki ni nič drugega kot stara nemorala med nami obnovljena, nam je nujno potrebna zvrhana mera svetopisemske morale.

Prešustvo

Med danes veljavnimi moralnimi pravili, ki se pa iz dneva v dan menjavajo, stoji trdno ukaz božji: Ne prešustvuj! Stoji tako trdno, kot je stal takrat, ko je Mojzes prejel božje postave zapisane na kamnito ploščo. Te prepovedi ni Bog nikoli preklical ali pustil, da zvojeni. Noben človek te prepovedi še ni zlomil, mnogi so se pa sami zlomili ob njej. Ne le poedinci, tudi celi narodi!

Zamislimo se nekoliko! Mi v zapadnem svetu smo zašli tako globoko v spolno izživljanje, kot

Misli, July, 1970

ga pred tem v novejših časih ni bilo. Pa nismo ta ko pametni, da bi se učili iz zgodovine. Zgodovina uči, da je propad raznih narodov prišel hitro za propadom spolne morale. Teolog Paul Tillich v svoji knjigi "Morality and Beyond" ugotavlja brez ovinkov: Brez v duši zapisanega moralnega imperativa se razleže v nič oboje: kultura in vera. — In sociolog Pitirim Sorokin je posvaril: Družba, ki dopušča spolno anarhijo, spravlja v nevarnost svoj lastni obstoj!

Božje ljudstvo stare zaveze, ki je živelo med pogani, ki so častili bogove in boginje rodovitnosti s spolnimi razvratnostmi, so preroki z gromkim glasom spominjali na božjo prepoved. Izraelski mladini so pismouki zopet in zopet pripovedovali o možeh in ženah prejšnjih časov, kako so se spozabljali. Grešili so v okoliščinah, ki bi jih danes mnogi radi opravičevali kot nesrečne "spolne situacije", katerim uiti ne moreš. Judovski učitelji so na podlagi teh zgledov prepričevali mladino, da grehi spolnosti iz človekove moči napravijo šibkost, iz njegove modrosti norost, in njegove veličine brezpomembnost.

Veličasten zgled moralne kreposti in čistosti jim je bil Jožef, lepi mladi služabnik egiptovskega veljaka Putifarja. Fant se je uprl zapeljivostim Putifarjeve poželjive žene in je šel rajši v ječo, kot da bi pogazil svoje ideale. In Daniel! Upal si je javno obsojati nemoralnost babilonskega dvora in je kralju Baltazarju v obraz napovedal konec njegovega kraljestva. Ostal je pri življenju in postal prvi minister pod tremi kralji, eden največjih državnikov vseh časov. Ob takih zgledih se je vzgajala judovska mladina.

Zgodbe velikih in močnih, ki so si pa dovolili grde moralne prestopke, so vedele povedati o Samsonu, o Salomonu itd. Samson, najmočnejši človek, se je zapletel v nebrzdano spolno uživanje z Dalilo, uničil je njo in končal s samomorom. Salomonu je dal Bog sam modrost kot nikomur, pa je kljub temu ugonobil svoje življenje ob neštetih priležnicah.

Duša in vest

Najbolj tragično, morda, se je obnesel David, največji Izraelov kralj. Misel na zavestno krivdo — prešuštvo z Betzabejo — mu je navdihnili najbolj žalostno molitev, ki jo najdemo v svetovni literaturi: Usmili se me, o Bog! Do kraja izmij mojo krivdo in očisti me mojega greha. Glej, priznavam svoj prestopok in moj greh mi je vedno pred očmi!

Tristram Coffin pravi v svoji knjigi "The Sex Kick": Moderni zaljubljeni znajo nečistovati, ne znajo pa ljubiti. Preventivi in antibiotiki so za-

varovali spolno izživiljanje pred spočetjem in spolnimi boleznimi. Toda mnogi so že zapisali: Nihče še ni iznašel diafragme za molk duše in vesti. In tako so tisoči dognali, kot je dognal David, da je prav spolni greh tista sila, ki človekovo vest najbolj obteži.

Novi testament vseskozi potrjuje visoko mnenje o spolnosti, ki ga najdemo v starem testamentu. Jezus je izrecno podprl preroke, ki so obsojali zlorabo spolnosti — in je še svoje dodal. Dodal je svarilo: "Slišali ste, da je bilo rečeno starim: Ne prešuštvuj! Jaz pa vam rečem: kdor koli pogleda žensko in si jo poželi, je že napravil z njo prešuštvo v svojem srcu."

Sveti Pavel! Korinčanom, ki so živeli v glavnem mestu tedanje spolne razvratnosti, sredi najbolj nenaravnega nečistovanja v poganskih templjih, je rekel: Ali ne veste, da so vaša telesa svetišča Svetega Duha? Kdor nečistiuje, greši zoper svoje lastno telo!

Komaj bi našli kako obliko spolnostnega udejstvovanja, da se sveto pismo ne bavi z njo. Tudi spolna dejanja proti naravi sami so navedena — in obsojena z vso iskrenostjo v starem in novem testamentu. Sv. Pavel piše: Ne motite se! Ne nečistniki . . . ne prešuštniki . . . ne hotniki moških . . . ne obrekljivci ne bodo posedli božjega kraljestva.

Nikjer pa sveto pismo ne trdi, da je vojska med telesom in duhom lahkotna reč. Tudi nikjer ne trdi, da je že sama skušnjava greh. Niti ne, da je spolni občutek nekaj nenormalnega. Uči pa — in to z besedo in zgledi — da so človeku na voljo duhovna sredstva za zmago nad nedovoljenimi nagnjenji. In iz tistega svetega pisma jasno sije božja pripravljenost odpustiti grehe, pa naj bodo spolnostni ali karkšni koli.

Toda kljub temu — naravne posledice greha ostanejo in njihovo težo je treba nositi. Gnusni spomini se ne dajo izbrisati, neligitimni otročiči živijo. Davidu je Bog odpustil prešuštvo, toda kazni mu ni izostala.

Jezus sam je v pogledu grehov spolnosti postal čudovito milo. Kako globoko sočustvovanje je pokazal ob ženski, ki so jo bili zalotili v prešuštvu! Prignali so jo predenj samozavestni pravičniki in ga obstopili. Zahtevali so, da jo smejo kamnati. Rekel jim je: Tisti med vami, ki je brez greha, naj vrže prvi kamen! Sklonil se je in pisal s prstom v prah na tleh. Ni povedano, kaj je pisal. Toda ko so brali, so drug za drugim izginili. Tedaj je Jezus rekel ženi: Tudi jaz te ne bom obsodil, pojdi in ne greši več!

Za vse tiste med nami, ki so se dali speljati v mreže spolnostnih zmed in krivd, je to še danes — božja beseda!

P. BASIL POROČA

Baraga House
19 A'Beckett Street, Kew, Victoria, 3101
Tel. 86 8118 in 86 7787

★ ČAJANKA S PONOVI TVIJO prekmurskih plesov ter glasbenimi točkami je privabila kar lepo število ljudi. Imeli smo prijetno domačo večer, kakršnih bi bilo samo želeli čim več. Poleg folklorne skupine in pevskega zbora je nastopil mladi harmonikaš Zemljičev Johnny. S peštrim sporedom sta nas prvič presenetila Plesničarjeva Marko in Andrej (Frank pa je še v Avstriji) ter žela navdušeno priznanje. Poslušavci so segli po Plesničarjevi plošči "The Goldentones", ki sta jo fanta prinesla iz Argentine, da je bilo veselje. Ploščo sem omenil v predzadnji številki "Misli" in je še na razpolago (brez dvoma vredna cene dveh dolarjev).

Upamo, da se je g. zlatomašnik Breznik, ki ga je nečak Franc za ta večer pripeljal iz Canberre, med nami dobro počutil. Iz njegovih toplih besed smo čutili, kako je bil ginjen. V dar smo mu poklonili zlat mašni plašč, delo naših sester, ki ga bo spominjal obiska Melbourn. Prisrčna zahvala vsem nastopajočim ter vsem gospodinjam, ki so z našimi dobrimi sestrami napolnile mize z dobrotami.

★ Ker je po našem starem pregovoru "zahvala nova prošnja", naj kar tu omenim, naj bi bila slična zakuska po škofovi maši na našem žegnanju 19. julija. Kajne, da se boste gospodinje zopet odrezale in prinesle kaj za pod zob? Sem že zadnjič omenil, da bo imel deseto mašo tretjo julijsko nedeljo ukrajinski škof Ivan Praško, ki bo zopet prišel med nas, da proslavimo naša cerkvena patrona Cirila in Metoda z mašo v njunem jeziku in liturgiji. Naj bi našo žegnanjsko slovesnost poživile tudi vse narodne noše, kar jih imamo.

★ Letos v septembru obhajamo **desetletnico Baragovega doma**. Deset let je kar lepa doba. Dom je vzdržal, četudi gre finančno le iz tedna v teden ter se vsa leta obilno zanaša na božjo previdnost in pomoč. Dom je dal v teh letih streho za daljšo ali krajšo dobo skoraj tisoč fantom in mnogim pomagal, da so si ustvarili bodočnost ter se niso utočili v brezčutnem morju tujine. Dom je vsa leta

učil naše fante deliti in čutiti tudi z drugimi, saj je bilo med temi tisoč fanti 41 narodnosti in 12 veroizpovedi. In vendar je vsa leta dom pri vsej tej pestrosti ohranil slovenski značaj ter tudi ponos, da smo majhen narod, a z velikim srcem, ki s svojo gostoljubnostjo objema vse. Kako lep nauk, ki so ga bili prav preko Baragovega doma v teh letih deležni mnogi tuji stanovalci in obiskovalci! Šele pri nas so mnogi zvedeli za slovenski rod izpod Triglava, ki ima svoje ime, svoj jezik, svojo kulturo in svojo tradicijo.

Mislím, da se ravno melbournska slovenska skupina najmanj zaveda, kaj nam Baragov dom pomeni in kako bogato poslanstvo je vršil v teh desetih letih. Za nekatere je dom "patrova romantika in izguba časa", ker dela izseljenskega duhovnika ne poznajo in ne razumejo. Za druge, ki so dijo vse po svojih materialističnih principih, pa je dom "patrov business, ki odlično nese." Mali ljudje, eni in drugi! Vabim jih na odkrit prijateljski razgovor, če so iskanci resnice. Tudi knjiga dohodkov in izdatkov jim bo na razpolago.

Dobro razumejo in cenijo vsaj karitativno plat Baragovega doma socialni uradniki raznih organizacij in bolnišnic. Zlasti pa glava socialnega oddelka emigracijskega urada, Frank de Grood, ki imena "Baraga House" še ni izpustil iz nobenega poročila Canberri, ali iz teksta svojih številnih predavanj po univerzah in drugod.

★ Poroče smo imeli pri Sv. Cirilu in Metodu v Kew zadnji mesec tri: 6. junija sta si obljubila zvestobo Janez Mohorko in Angela Novak, ženina je iz Dobrine, župnija Žetale, nevesta iz Križovca, župnija Vratušinec. — 15. junija sta pred oltarjem izrekla svoj "hočem!" novodošla Franc Car in Veronika Žunec. Ženin je bil rojen v Ptuj in krščen pri Sv. Barbari v Halozah, nevesta pa je iz Hrastovca, župnija Zavrč. — Tretji poročni par pa sta Vilko Funda (doma iz Sestranca) ter Gordana Popovič (iz Kraljevcev v Srbiji).

★ Pa tudi krsti vas zanimajo: 7. junija so iz Noble Parka prinesli Ano Vido, novo članico družine Ignaca Valenčiča in Vide r. Marinčič. Isti dan je bil krst Kristine, prvorojenke Slavka Rutarja in Marije r. Cuzzolin, St. Albans. — Trije krsti so bili 20. junija: Darinka Suzana se joka in smeje v družini Vinka Marna in Lucije r. Vinko, St. Albans, Jožef pa v družini Jožefa Oravca in Matilde r. Keržič, Boronia. Iz North Altone pa so prinesli Elizabeto Terezijo, hčerko v družini Mija Cvitkoviča in Terezije r. Barbarič. — 21. junija je krstna voda občila Heleno Marijo, ki je razveselila družino Danila Sušeljca in Darinke r. Šober, Lator. — 27. junija je bil krščen Denis, sinko Antona Božaniča

Misli, July, 1970

in Veronike r. Krčmar, West Footscray. — Slovenski krst je bil tudi 14. junija pri Sv. Družini v Bell Parku: Aleksander Bole in Ivanka r. Oražem iz North Geelonga sta dobila **Tanjo Marijo**.

★ Tednik "Soccer News" je 25. junija prinesel sliko našega nogometnega moštva s člankom o njegovem začetku. Fantje so v svoji skupini (District League — Central Division) še vedno na vrhu lestvice. Bomo videli, če se jim bo posrečilo tudi ostati.

19. julija se začne drugi del sezone. Ta dan bodo fantje igrali z moštvom Regent. 26. julija bo tekma z East Carltonom (na našem igrišču), za District League Cup se bodo potegovali 2. avgusta (kje in s kom, se pozanimajte pri fantih). Z moštvom Reservoirja se bodo pomerili 9. avgusta, 16. avgusta pa s Carltonom (na našem igrišču). Želimo jim obilo uspeha in cele noge! (Pa tudi glave, kadar bodo spet igrali z vročokrvnimi Makedonci . . .).

Ista številka "Soccer News-a" je ovekovečila s sliko še enega Slovenca, Igorja Mukavca iz Fawknerja. Fant je Junior pri J.U.S.T.-u, izkazal se je na tekmi med Viktorijo in Južno Avstralijo ter mnogo obeta. Čestitke, Igor!

★ Večerno mašo s pobožnostjo v čast Srcu Jezusovemu bomo imeli prvi petek 7. avgusta. Zapovedan praznik je sobota 15. avgusta: Vnebovzetje Marijino. Maša ob sedmih zjutraj in ob pol osmih zvečer.

★ V Adelaidi so me prosili, naj bi Misli obveščale tudi o slovenski maši, ker se rado pozabi ali zamenja nedelja. Pa naj bo! Redna slovenska maša v Hindmarshu (cerkev Srca Jezusovega na Port Rd.) bo četrto julijsko nedeljo (26. julija) ob štirih popoldne. Pred mašo je redno tudi spovedovanje.

Za adelaidske rojake imam topot tudi novico, ki je bodo gotovo veseli. Ojunačil sem se in **kupil svet s staro hišo na levi nedograjene slovenske dvorane (Young Street, West Hindmarsh)**. Malo dobre volje in sodelovanja vseh, pa bo poleg kulturnega središča v teku let zraslo tudi **versko središče** adelaidskih Slovencev pod zavetjem svete izseljenske Družine. Več o vsem tem se bomo lahko pomenili ustno, obvestiti pa imam namen vse tamkajšnje rojake tudi s posebnim pismom.

★ V začetku junija je bil gost Baragovega doma naš umetnik France Benko. Kot je pred dvema letoma delal mozaik za našo cerkvico, je zdaj izdelal krasen mozaik sv. Nikolaja Taveliča za hrvaško cerkev v Clifton Hillu. Cerkev je dobila nov oltar ob priliki proglasitve bl. Nikolaja za svetnika in je tako Benkov mozaik zamenjal staro oltarno sliko.

France mi je obljubil, da bo ob priliki izdelal velik mozaik svete Družine na begu v Egipt, za kar se mu že zdaj iskreno zahvaljujem. Kaj imam s tem mozaikom v načrtu, pa sami uganite! . . .

Cerkveni pevski zbor v Melbournu

Foto P. Nikolič

NAŠ IZLET V TASMANIJO

Anica Srnec

V ZAČETKU MAJA SEM BILA s šolskimi otroci na petdnevem izletu v Tasmaniji. Letalo nas je kaj hitro prestavilo iz Melbourne v Davonport. Začudila sem se. Kakšna razlika med letališčem v Melbourne in Davonportu! Imela sem vtis, da smo pristali nekje na pašniku. In res je šlo moštvo našega letala po letališču nabirat — gobe! Bilo je videti zelo smešno. Šele po primerni beri gob se je letalo vrnilo v Melbourne.

Nas je pa čakal avtobus, ki nas je vseh naslednjih pet dni vozil po Tasmaniji. Le nekatere postojanke bom površno omenila.

Hobart, glavno mesto Tasmanije, mi je bil od vseh avstralskih mest najbolj všeč. Zelo lepo lego ima. S svojimi zalivi, polotoki in otočki me je spominjal na Sydney. Ima pa nekaj, kar Sydneyu manjka — v ozadju je visoka gora Mt. Wellington. Seveda smo jo vzeli pod noge. Vse popoldne smo bili na njenem vrhu in si privoščili razgled po okolici. Bil je meglen dan in Hobart pod seboj smo gledali kot skozi zaveso. Komaj smo razločili lepi hobartski most — Tasman.

Prenočili smo v Hobartu. Ko sem zjutraj pogledala skozi okno, je imel Mt. Wellington belo kapo — sneg ga je bil zapadel čez noč. Ko so to zagledali tudi otroci, je nastal vrvež. Mnogi od njih so prvič v življenju videli sneg.

V okolici Hobarta smo obiskali Port Arthur, ki je bil prva naselbina v Tasmaniji. Tja so leta 1839 pripeljali prve kaznjence. Zgradili so ogromen zapor, ki je sprejemal kaznjence dolga desetletja. Danes je vsa tista zgradba ena sama ruševina. Naši otroci so se vse bolj zanimali za tovarno Cadbyry's, tam so se počutili na svojih tleh. Najedli in napili so se čokolade in drugih dobrot. Jaz sem pa na vseh obhodnih spet in spet pogledovala na Mt. Wellington. Zdela se mi je, da nas neprestano opazuje in nam mežika izpod svoje bele čepice. Ne moreš uiti njegovemu pogledu. Pošiljal nam je tudi oster svež zrak. Kar rezal nam je v nosove, prav kakor planinski zrak v domovini Sloveniji.

Iz Hobarta smo zavili na zapad proti mestu Queenstown. To je rudarsko mesto. Čisto osamljeno čepi med golimi rjavimi hribi. Različni plini iz rudnikov so uničili vse rastlinstvo daleč naokoli. Še na nogometnem igrišču nimajo trave, le kamenje.

Ruševine kaznilnice v Port Arthuru

Na izletu v smeri proti severu smo morali čez visoke hribe in smo naleteli na sneg. To je bilo nekaj za naš živžav. Šofer je moral ustaviti, otroci so planili v belino kot ponoreli. Sprožilo se je kepanje, ki ni znalo najti konca. Z nami je bil eden naših profesorjev, tudi njega so obsuli s kepami, čeprav je kar pihal od jeze, ker se mu je za vratom začel topiti sneg. Meni so prizanesli, ker sem bila oborožena s kamero in bi s kepami obsuta ne mogla jemati slik. Teh so si pa želeli.

Na takem izletu človek bolje spozna otroke, kakšni značaji so. En dogodek se mi je posebno vtisnil v spomin. V Tasmaniji smo bili preko praznika Gospodovega Vnebohoda. Mene je skrbelo, kdaj in kje bom lahko smuknila k maši, ko sem bila takorekoč venomer priklenjena na dekleta. Pa se je v avtobusu oglasila ena od deklic in vprašala vodiča, če bi lahko šla k maši. Nato je vodič vprašal vse, če so katoličani in če bi tudi hoteli k maši. Vedela sem, da je med njimi še nekaj katoličanov, oglasil se pa nobeden ni. Hitro sem se pridružila oni deklici, dvignila roko in dobila dovoljenje za mašo.

Profesor, ki je bil z nami, protestant, je pripomnil:

"Lynette," tako je deklici ime, "je pogumno dekle, bo še nekaj iz nje, ker se ne boji pokazati svojega prepričanja."

Pa naj zaključim z vabilom: Kdor med vami si želi zime in snega, naj poleti v Tasmanijo! Tam bo našel obojega na pretek.

NAŠ SREČKO

Antonija Stojkovič

DRUGI MED TREMEMI DEČKI v naši družini je Srečko. Osem let ima. Edvard jih ima deset, Marko štiri. Srečko je bil v svojem destinstvu zelo boječ. Tujcev ni maral. Če je prišel kdo na obisk, se je Srečko skril, največkrat v mamin predpasnik, in jokal. Dokler ni tujec odšel, ga ni bilo utolažiti.

Tudi sicer je bil nekoliko drugačen od svojih bratov in sploh otrok v tej starosti. Govoril je nerad in na vprašanja komaj odgovarjal. Smo že mislili, da je kaj narobe z njim in da se mu razum prepočasi razvija. Zjutraj je rad dolgo poležal, potem se je spravil k šestmesečnemu bratcu v voziček in se sam delal majhnega. Vse to smo z nekako skrbjo jemali na znanje, toda motili smo se. Začel nas je presenečati v drugo smer.

Lepega dne ga je mati vzela skupno z bratom Edvardom na ogled Moomba spreveda. Bilo mu je komaj štiri leta. Po sprevodu so šli na zabavišče z vertiljakom. Bile so ladjice, konjički, zrakoplovi — kako srečna sta bila oba, ko sta se vozila z njimi. Mati ju je za hip pustila in šla po nekih opravkih. Ko se je vrnila, je našla samo starejšega, Srečka ni bilo nikjer. Išči, išči, kliči na vse strani, obrni se na policijo — Srečka ni in ni.

Kaj je bilo? Deček je hotel sam samotni še kaj več videti in je res videl. Potlej se je izgubil, Edvarda ni mogel najti. Kaj pa zdaj? V glavi, ki smo o njej mislili, da je počasna in zaostala, se je porodil velik načrt. Kaj bi iskal, domov jo mahnem sam, pa bo zgodbe konec! Še jokal ni, bi se ne izplačalo!

Potoval je sam od pol treh popoldne do šestih zvečer. Ves čas v pravi smeri. Napravil je kakih šest milj, ostala mu je le še ena in pol. Toda zdaj je bil preveč utrujen, ni mogel naprej. Tudi mračiti se je začelo. Kaj zdaj?

Lepo mirno je sédel na pločnik nasproti nekega bara in pričel tiho jokati. Opazila ga je gospodinja v baru in poklicala policijo. Ni znal povedati domačega naslova, pokazal je pa pot do tja ob tramvajskih tračnicah. Te je poznal, saj se je bil zjutraj po njih pripeljal v mesto. Kdo bi mu prisodil tak spomin?

Ko so bili blizu doma, je znal pokazati ulico in hišo. S policijo vred smo se čudili in imeli Srečka za "junaka". Saj je tudi res bil. Posebno

še, ko je moral skozi živahen promet, ki je bil prav tisti dan zelo živ.

To je zgodba iz Srečkovih predšolskih let. Od kar hodi v šolo, je zelo pazljiv. Posebno ga veseli risanje in zna že kar lepe stvari spraviti na papir. Pri delu je jako zamišljen in ko "ustvarja", ga je treba pustiti pri miru. Malemu Marku to ni všeč, stalno ga nadleguje, naj se gre rajši igrat. Pa zato odnese marsikatero brco. Celo Edvardu, dve leti starejšemu, se kaj takega rado pripeti. Temu je Srečko še posebno gorak, da se znese nad njim za vso nagajivost, ki jo je od njega prejel prejšnja leta.

Tem trem svojim vnukom sem kupila moderen radiogram. Na njem poslušamo plošče vseh vrst in jezikov. Rekla sem jim:

"Tudi jaz rada poslušam, ampak kupila sem predvsem za vas. Jaz sem že stara in bom zmerom bolj. Ko boste odrasli, boste dobili vsak svoje dekle in se boste veselili ob tej godbi, jaz bom pa v kotu sedela in vas gledala". Še sem hotela govoriti, pa me je Srečko ustavil:

"Nona, jaz že imam svoje dekline. Saj jo poznaš, Suzi ji je ime in najlepša je v mojem razredu. Saj veš, da sem jo lani povabil na rojstni dan in ji tudi podaril prstan, ki ga je prav rada vzela. Ampak letos je ne bom več vabil. Če bo kaj ostalo, ker nje ne bo, bom pa drugi dan sam pojedel".

Ta domislica se mi ni zdela slaba, vendar se ne da primerjati z nejegovim junaštvom, ko je bil štiri leta star.

Ob ris

I. Burnik

*Iz lepih kamenčkov izbrusil bom obraz,
a roke žuljave bom moral skriti.*

*Na rame si naslikal bom odpoved
in težo dobe, ki me hoče zadušiti.*

*Kajne? Telo je krhek stvor v nemiru,
brez duše usta so kot prazna skleda —
Oči steklene bodo, lica bleda,
ko dogoreval v zadnjem bom večeru.*

Misli, July, 1970

Izpod Triglava

DR. ANDREJ GOSAR, po rodu Logatčan, je umrl v Ljubljani v starosti 83 let. Njegov zadnji naziv je bil: univerzitetni profesor v pokoju. Imel je dunajski doktorat iz prava, priznan strokovnjak je bil tudi v vprašanih sociološke znanosti, zato je še dokaj mlad leta 1918 postal pri slovenski narodni vladi poverjenik za socialno skrbstvo. Deloval je tudi v politiki v vrstah SLS, bil državni poslanec in nekaj časa celo minister v Belgradu. Vse življenje je bil zgleden katoliški vernik in nedavno je prejel visoko papeško odlikovanje. Pogreb vodil je nadškof Pogačnik in imel o rajniku ganljivo pridigo.

TRI DNEVNE ČASOPISE imajo v Sloveniji: **DELO** in **LJUBLJANSKI DNEVNIK** v Ljubljani, **VEČER** pa v Mariboru. Vsa Jugoslavija jih ima 24. Srbija in Hrvatska skupaj jih imata 14, Makedonci dva, Albanci, Italijani in Madžari pa vsak po enega.

MARIBORČAN FRANC CERAR je v verskem listu **DRUŽINA** krepko zavrnil komunista Franca Šetince, ki je v **KOMUNISTU** očitil Cerku, da zdvaja državljane Jugoslavije in jih deli v verne in neverne. Svojo razpravo Cerar zaključuje tako: Ponovno zapišem, da ima 67,8 odstotkov vernih Slovencev pravico, da jih RTV upošteva ne le kot državljane, ampak tudi kot vernike. Dokler jim to pravico odreja, jih ona umetno deli in razdvaja.

TISTI, KI BEREJO, karkoli že: knjige, časopise, češnje, jagode itd. niso več "bravci", spet so postali bralci. Pri **MISLIH** smo jih imeli zmerom za take, pa tudi igralce, skakalce, prodajalce itd. **SLOVENSKI PRAVOPIS** iz leta 1962 je iz vseh takih — alcev napravil — avce. Brž so iz mnogih pisalcev postali pisavci, ki niso marali bralcev, upoštevali so samo brave. Priznati je treba, da so v teku časa našli dosti posnemavcev, vendar je ostalo tudi še nekaj upiralcev in upiralk, ki niso hoteli postati posnemavci, pa niti ne upiravci in upiravke. Zdaj jih je novi **SLOVAR SLOVENSKEGA KNJIŽNEGA JEZIKA** priznal za boljše poznavalce slovenščine, nego so bili spoznavavci iz leta 1962.

SLOVAR SLOVENSKEGA JEZIKA je izšel v Ljubljani, pa v prvih svojih namenjenih pet knjig

je obdelal naše besede šele od črk A do H. Kako kmalu pridejo na vrsto nadaljnje črke, ni lahko zapisati. Vsekakor je med črkama A in H tudi B in tu se je izkazalo, da zna novi **SLOVAR** več kot le "češnje brati." Popolnoma jasno nam pove, da "bravec" ni tisti, ki nekaj bere, ampak je bil nekdanj koštrun, dandanes je pa samo še oven. Od nekdanjega bravca, ki ni več v rabi v današnjem slovenskem jeziku, nam je pa ostala "bravina", z drugo besedo: ovčje meso. Tega je pa seveda več v Avstraliji nego v Sloveniji. Vendar ne smemo sklepati, da je "bravina" ostala zato, ker je Avstralija toliko pridela. Najbrž je ostala zato, ker ni ustvarjena v prvi vrsti za jezik, ampak za grlo in želodec.

KO BI NE BILO IZJEM, bi bil zdaj za pisalce zlati vek. Pa nam novi **SLOVAR** našteva tudi izjeme. In tu pridejo v poštev volilci, molilci, selilci in celo — nevoščilci in popravljalci. Vsi ti in taki se pa morajo preobleči v volivce, molivce, selivce (ptice selivke!) in tako naprej. Da bo pa treba manj popravljavcev, naj si pisalci in pisalke zapomnijo to pravilo: če v besedi pred — alec in — ilec stoji črka l ali lj, ji mora slediti -ivec in -avec. Torej: popravlj-avec. In tisti, ki dostavlja pošto ali mleko ali kruh in podobne reči, je in ostane — dostavljaivec. In ko boste vse te reči delili med svoje ljudi, se ne bo reklo, da ste delilci, ampak — delivci, seveda pa tudi lahko delivke.

PODOMAČITI TUJE BESEDE za noben jezik ni lahka reč, je pa zelo koristno in v prid čistosti jezika. Seveda ima tudi slovenščina vse preveč tujk, nekateri pisalci in celo pisatelji mislijo, da so toliko bolj moderni, kolikor več tujk uporabljajo v svojem pisalstvu in pisateljstvu. Novi **SLOVAR** jim skuša to umišljenost izpodbiti. Za večino tujk navaja domače izraze. Niti astronom ne pusti obveljati, podomačil ga je in mu pravi: vesoljec. Ni slabo, zapomnimo si!

NA GORIŠKEM IN TRŽAŠKEM Slovenci letos slavijo srebrni jubilej obnovitve slovenskih šol. Bil je pod zavezniško upravo Primorja hitro po končani vojni. V Gorici so imeli v smislu jubilejne proslave že 28. maja lepo prireditev v Katoliškem domu: govori, nastopi pevskih zborov, šolska mladina. Udeležba je bila zelo velika. Na Tržaškem bo gotovo še dosti bolj obsežna prireditev, na vrsto pa pride nekaj pozneje, tako beremo.

DR. SREČKO BARAGA, ki živi v Argentini, je po splošnem priznanju med najbolj zaslužnimi za uvedbo slovenskih šol širom po Primorskem v letu 1945. Bil je begunec pred komunisti, imeli

Misli, July, 1970

so do njega smrtno sovraštvo, vendar je z velikim pogumom začel organizirati slovensko šolstvo, ker domačih moči za to nalogo skoraj ni bilo. Rdeča Ljubljana je njega in sodelavce preganjala po posebnih odposlancih. Na vse to se primorski Slovenci letos živo spominjajo in z velikim obžalovanjem zbuja vest slovenskim "bratom" onkraj meje.

REPUBLIŠKI ZAVOD ZA ŠOLSTVO v Ljubljani je razpravljal o preosnovi pouka na slovenskih gimnazijah. Prtresali so urnik, ki po mnenju mnogih dijake preveč obremenjuje, pa tudi število predmetov, ki bi jih kazalo zamenjati z drugimi. Gimnazija naj goji čim bolj široko splošno izobrazbo, naj se izogiba značaja strokovnih šol. Poleg drugega preseneča dejstvo, da so ugotovili potrebo latinščine kot obveznega predmeta. Naj se uvede v gimnazije, kjer so jo spodrinili drugi predmeti. Znanje latinščine spada v splošno izobrazbo še tudi današnjega dijaka srednjih in visokih šol, so zaključili.

Pismo iz Rima

(7. - 9. - 70)

Spoštovani p. urednik: — V letošnji marčni številki revije MISLI sem brala o slovesnosti preobleke naših redovnih sester na Dobrovi pri Ljubljani. Bilo je pod rubriko IZPOD TRIGLAVA. Dovolite, da k poročilu dodam nekaj pojasnila.

Danes je na svetu že toliko različnih redovnih družb, da jih sam sveti oče ne loči več. Vsaj tako pravijo. Toda zdi se mi, da le ne smemo metati vseh v en koš, čeprav končno vse služijo enemu in istemu namenu: služiti Bogu in bližnjemu.

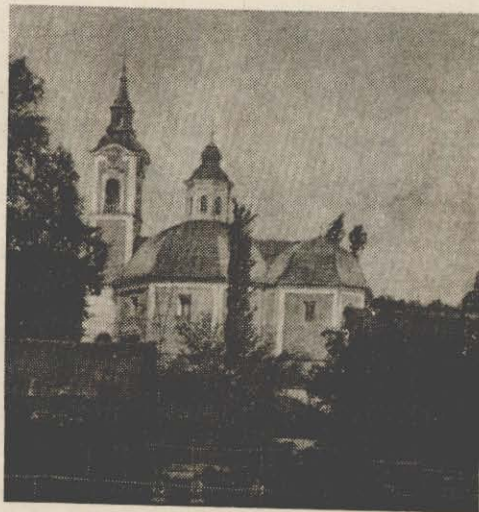
O naših sestrah na Dobrovi je stalo ime: usmiljenke. Res ima naša družba veliko skupnega z usmiljenkami sv. Vincencija Pavelskega. Tudi je res, da se je naša družba ustanovila po prvotni zamisli sv. Vincencija, vendar je do tega prišlo šele v tem stoletju in naša družba ima svoj izvor na slovenskih tleh (Ljubljana). To pomeni, da nismo tiste usmiljenke, katerih glavna hiša je v Parizu. Ime naše družbe je "Marijine bolniške sestre" in smo uradno znane pod tem nazivom.

Naša naloga je posnemati Marijo v njenem preprostem vsakdanjem življenju v službi Cerkvi in bližnjemu. Skušamo se podrediti pokoncilskemu duhu, zato se vključujemo v življenje župnije, kjer živimo, in skušamo vernikom približati pojme o samostanu. Božje ljudstvo naj bi spoznalo, da je dati Cerkvi dekle za redovnico enako dobro, kot dati fanta za novomašnika. Oba se dasta Bogu in Cerkvi, oba sta pa namenjena za službo vernikom samim.

Misli, July, 1970

V LJUBLJANI JE UMRL znani likovni umetnik Gojmir Anton Kos, rojen Goričan. Prvič se je predstavil širši javnosti z razstavo svojih umetnin v Jakopičevem paviljonu v Ljubljani leta 1919. Pozneje je razstavljal ponovno v Ljubljani in v drugih mestih doma in v tujini. Za svoja dela je prejel dolgo vrsto nagrad. Bil je tudi član Slovenske akademije znanosti in umetnosti.

V ZAGREBU JE UMRL veliki in dobro znani dramski umetnik Hinko Nučič. Dočakal je 87 let. Rodil se je v Ljubljani, oče mu je bil krojač. Kot mlad fant je nastopal na odru v Rokodelskem domu, njegov talent je odkril Anton Verovšek in ga sprejel v svojo dramsko šolo. Na odru je nastopal po raznih krajih Slovenije, več let je deloval tudi v Zagrebu. Leta 1919 je prevzel prejšnje nemško gledališče v Ljubljani in ga spremenil v Slovensko Dramo.

Cerkve Marije Vnebozvetke na Dobrovi

Čeprav nas je zaenkrat še malo in premalo, skušamo biti na razpolaganje ne samo domovini, ampak tudi rojakom v Italiji, Kanadi in Nemčiji. Velika naša želja je da bi stopile tudi na misijska tla med pogane. Dobile smo že mnogo vabil, vendar moramo čakati na primerne moči in večje število. Naj omenim, da dve naši sestri študirata na rimski univerzi, ena od njiju je v MISLIH omenjena s. Božidara Goličnik.

Želim veliko uspeha pri urejevanju Vaše revije in pozdravljam vse rojake v Avstraliji. — Vdana sestra Mateja.

DOŽIVETJA MED AVSTRALCI

Ivan Štrucelj, W.A.

I.

TUDI MED AVSTRALCI se najdejo dobri ljudje, ki ob vsaki priložnosti radi pomagajo bližnjemu. V dokaz tej trditvi naj povem nekaj, kar sem prav nedavno sam doživel.

Pretekli april se je naš sin poročil v Melbournu. Tja sta odpotovala tudi moja žena in mlajši sin, da se udeležita poročne slavnosti. Že sama vožja je vzela veliko časa, izostala sta mesec dni. Jaz in hčerka Irena, še šolarka, sva morala ostati doma. Irena je šla vsak dan v šolo, jaz pa na delo na žagi. Delo v hiši in na farmi je prišlo na vrsto po opravljeni službi zunaj doma.

O vsem tem so hitro zvedeli naši sosede, odnosno sosede, čeprav so od nas oddaljene kakih pet milj. Že v prvih dneh, ko sva bila z Ireno sama, me je gospa White ustavila na cesti, ko sem se z dela vračal v avtu.

"Kako vama gre te dni, ko sta sama doma?"

O, kar gre, samo kuha naju muči. Mene ne toliko zaradi neznanja, ali truden pridem domov, pa kaj se hoče."

To je dobri ženi zadostovalo. Vprašala me je, če sme ona oskrbeti Ireno s kosilom, dokler se mati ne vrne iz Melbournu. Rad sem privolil in odslej se je šolski avtobus z Ireno vedno ustavil pri Whitovih, da si je deklica vzela pripravljeno kosilo. Obenem je pobral za šolo tudi njihove otroke.

Toda gospa White še ni bila zadovoljna. Dogovorila se je s sosedo, gospo Coffie, in sta nama prali in likali perilo. Še več! Ko sem se nekoč vračal od dela, sta me čakali z nekimi posodami in mi jih ponujali. Presenečen sem obstal in poslušal:

"Pripravili sva vam večerjo, da se utrujeni ne boste bavili s kuho. . ."

Ostalo je pri tem, obe sta bili tako dobri. In vendar to še ni vse. Ponudili sta se, da prideta v hišo pospravljat, ko sem jaz na delu, Irena pa v šoli. Prav posebno sta se izkazali zadnji dan pred povratkom žene in sina iz Melbournu. Jaz sem dobil sporočilo, naj popoldne pridem z avtom v Bumbury in ju odpeljem domov, ker druge zveze ni bilo z Alexandra Bridge. Ko se vrnemo domov, obeh dobrih žen ni bilo nikjer, sta poprej odšli. Doma smo našli vse v najlepšem redu: hiša počiščena, večerja pripravljena, kuhinja lepo topla. Pozneje sem ju vprašal, kako naj se odškodujem za vso veliko pomoč tiste dni — malo je manjkalo, da se jima nisem zameril! Mojo ponudbo sta

sprejeli, kakor da jima hočem izbiti iz rok dobro delo v pomoč bližnjemu. . .

Naj pripomnim: gospa White nima svojih otrok, ali z možem sta posvojila tri sirote, dva dečka in eno deklico. S čudovito mirnostjo in globoko vero kot dobra katoličanka opravlja ga. White vse svoje dolžnosti do moža in družine, pa še drugim pomaga, kolikor najbolj more.

Ko je bilo vse to za nami, sem mnogo razmišlal o teh zares dobrih Avstralcih. Prihajala mi je na misel Jezusova beseda: Povem vam, toliko vere nisem našel v Izraelu. Obrnil bi jih na moj primer: Težko bi našel toliko dobre volje in razumevanja, če bi naši sosede bili slovenski rojaki.

Prekmurski par pri narodnem plesu
na materinski proslavi v Melbournu

Foto P. Nikolič

Misli, July, 1970

II.

Da so pa med Avstralci in Avstralkami tudi "funny people", kot se včasih o njih bere v njihovem lastnem tisku, naj pokaže drug doživljanje med njimi.

K avstralski družinski slavnosti je bilo povabljenih več sosedov in znancev. Žena hišnega gospodarja je svojega moža vedno rada nekam v ozadje porivala. Njena beseda je morala biti pri hiši prva in zadnja.

Tako je tudi tisti dan pred gosti hotela pokazati, kdo je pri hiši prvi. Na videz je moža opravičevala, v resnici ga tlačila v nič.

"Boste oprostili, prijatelji, naš gospodar je čudno neroden in nespreten, seveda je tudi precej naglušen, pa mene bi že moral slišati, saj dosti glasno govorim. Ali mislite, da me sliši? Toliko ga opominjam, naj se pošteno skopa in umije, pa vedno opravi vse napol. . ."

Mož je seveda vse dobro slišal, pa bil je dobrčina, samo malo nasmihal se je in molčal. Gostje so sedaj vedeli, koga naj upoštevajo, vsaj žena je tako mislila. Bili so nekoliko v zadregi, pa so poskrbeli, da je pogovor stekel v drugo smer.

Med večerjo je pogovor nanesele na neko ženo, ki se ji je bilo v glavi zmešalo. Ena od žen je vprašala:

"Kakšni pa so prvi znaki, ki pokažejo, da se človeku pričenja umska zmešnjava?"

Kar gospodar je odgovoril:

"Veste, začne se lahko s tem, da se ženska neprestano kopa in umiva, pa še druge k temu priganja. Domišlja si, da bo izprala tudi tisto, kar v njeni glavi ni v redu."

Gostje so se pomenljivo spogledali in komaj zadržali smeh. Prav tedaj se je domačica vrnila iz kuhinje. Pogovor je nekaj zastal. To je ona izrabila, prisedla in začela goste po svoje zabavati. Kakor mimogrede je pripomnila, da se ji zdijo jedi nekoliko presoljene, pa naj ljubi gostje pač oprostite.

Ona žena med gosti se je spet oglasila z nekoliko hudobnim vprašanjem:

"Kaj pa to pomeni, če ženska jedi presoli? Kaj pravite, gospodar?"

Mož se je ojunačil in povedal — precej zasoljeno:

"Kaj to pomeni? Nič drugega ko to, da ima premalo soli v glavi, zato naj je pa bo toliko več v jedi."

Vsi so se zasmejali, z njimi tudi domačica. Kaj je pa hotela drugega, čeprav ji je kri nekoliko zalila lica. Bila je kljub vsemu toliko pametna, da se ni hotela vpričo gostov z možem prepirati. Tako je mož zmagal — brez prepira.

"Funny people" — tudi v tem vredni posnevanja!

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

\$ 10: Milan Beribak;

\$ 7: Neimenovan Vic., Neimenovana NSW, Mario Jenko, Alojz Glogovšek, Ivan Stanjko;

\$ 5: Alojzija Košir; \$ 3: Slavko Pekol, Tone Gržina, Simon Falež, Martina Kropich, Franc Šveb;

\$ 2: Maria Urbas, Ter. Simunkovič Evgen Benc, Angelo Bajt, Viktor Cucek, Anton Laznik, Stanko Zitterschlager, G. Marinovič, Leop. Bajt, Vinko Joželj Niko Kraje, Tomaž Možina, Greta Koročančnik;

\$ 1: Janko Berginc, Rudolf Vitez, Danilo Kreševič, Francka Anžin, Pavlina Pahor, Štefka Tomšič, Dinko Zec, Anton Kračina, Janez Škraba, Marija Dobrinja, Andrej Grlj.

J. PODERŽAJ, INDIJA: — \$ 30: trije bratje; \$ 5: Ivanka Bajt, Ivanka Kariž; \$ 4: Neimenovan; \$ 2: G. Marinovič, Pavla Fabian; \$ 1: Marija Plesničar.

SLOMŠKOV SKLAD: — \$ 2: Franc Uršič, P.B.

V SPOMIN NA OBISK

ŠKOFA DR. JANEZA JENKA

DARUJEMO

Za Slovenik

\$ 35: Niko Kraje; \$ 10: Neimenovana; \$ 6: Neimenovana; \$ 5: Vinko Dajnko; \$ 4: Frank Rom; \$ 3: Jože Kučko, \$ 2: Jože Plut; \$ 1: G. Marinovič.

Prisrčna hvala vsem darovalcem! Bog povrni tem in in tistim, ki še pridejo!

Misli, July, 1970

AVSTRALIJA — NJENI LJUDJE IN GOSPODARSTVO

Tomaz Možina, Sydney

AVSTRALIJA UŽIVA DANES enega najvišjih življenjskih standardov. V tem jo prekašajo le Amerika, Kanada in švedska.

Tik pred drugo svetovno vojno je bila Avstralija skoraj popolnoma odvisna od Velike Britanije, bodisi s politične, miselne ali gospodarske plati. Odnos je bil tedaj bolj podoben gospodarstvu matične dežele nasproti neobogljene koloniji. Toda zadnja vojna je Avstralce nekako zbudila in, če smem reči, streznila iz nekakšne otopelosti. Britanski imperij se je namreč silovito skrčil in njegova moč je odločno in za vedno padla. Računati je bilo potrebno z novim položajem in se zanešati na lastne moči. Opirati se na pomoč in zaščito drugih bi obenem pomenilo prepuščati tudi svojo usodo drugim.

Pred letom 1939 je imela Avstralija neposredne diplomatske odnose le z redkimi angleško govorečimi deželami, dočim ima sedaj predstavnštva v več kot 50 državah sveta. Že to zrcali v nekem smislu njeno zrelost, hotenje in neodvisnost.

Čeprav ima Avstralija že 12,5 milijonov ljudi, je ta otočna celina prav redko naseljena, saj pridejo le 4 prebivalci na kvadratno miljo. Naj pripomnim da živi več kot 70% ljudi v petih glavnih mestih.

V zadnjih 20 letih je prišlo v deželo blizu 2 milijona naseljencev. Njegov delež in vpliv je bil brezdvomno ogromen ter vsestranski. — Ker so bili Avstralci, več ali manj, odrezani od ostalega sveta skoraj 150 let, so se kajpada razvijali v svojevrstnem, osamljenem okolju in imajo temu odgovarjajočo miselnost in značaj. No, pa se že tudi to menja. Po večini niso več tako zaprti vase, ne polni sumničenj: njihova počasnost, če že ne lenost, tudi ni tako očitna danes, kot je bila še pred nekaj deseleetji. Tukaj rojeni domačini (ne mislim pri tem na Aborigine — črnce) postajajo vse bolj podjetni in samozavestni; poleg športa in piva se sedaj uveljavljajo v domala vseh panogah in poljih — od tovarn do kulturnih dejavnosti. Pot k tem vrednotam in vrlinam so jim pomagali utreti, v veliki meri, prav ti "Novi Avstralci". Zeleni bi bilo, da bi se ta proces odvijal včasih še nekoliko hitreje. Nov rod daje upanje, da bo tako.

Zadnja vojna je povzročila, kot sem že namignil, da se je Avstralija obrnila proč od pašništva in poljedelstva k lahki in težki industriji. Čeprav

ima še vedno kakšnih 170 milijonov ovc, volna v celotnem državnem gospodarstvu ne pomeni dosti. Skupaj s poljedelstvom prispeva le desetino, dočim zaslužijo razni industrijski obrati več kot tretjino vsega državnega proizvoda oz. dohodka, ki trenutno znaša blizu 24 milijard avstralskih dolarjev. Industrijska veja je pomembna tudi zato, ker zaposluje več kot 2 milijona delavcev.

Gmotno blagostanje naroda se lahko primerno oceni z ozirom na letni dohodek na prebivalca in pa na celokupno vrednost zunanje trgovine, uvoza in izvoza. Iz tabele, kjer primerjam naše bližnje in važnejše sosesde, je razvidno, da je Avstralija na prvem mestu v obeh merilih:

Izredno velika količina petroleja, zemeljskega plina in vseh mogočih rud se je odkrila zadnjih nekaj letih. Znana ležišča železne rude, boksita in premoga so tako ogromna, da bi z njimi Avstralija lahko zadostila potrebam sveta za sto let in še več. Že sedaj izvoz teh rud in surovin — predvsem na Japonsko — prinese na leto skoraj eno milijardo (tisoč milijonov) dolarjev.

Avstralci pa so tudi varčni, saj si prihranijo četrtno vsega zaslužka; to je visoka stopnja, ki jo doseže le malokatera država. Ker ima dežela ustaljen politični in gospodarski red, privlači mnogo zamejskih investitorjev, predvsem iz Amerike in Zap. Evrope. Na leto znašajo te investicije po milijardo dolarjev in več. S kapitalom so vezana nova sredstva, nove ideje in novi tehnološki postopki; ti pripomorejo k še vse večji stopnji gospodarskega razvoja ter s tem k še večjemu blagostanju.

Pritrditi moramo, da je Avstralija v mnogih pogledih srečna, bogata zemlja. Vprašanje je, če bo taka ostala. Pod katerimi pogoji bi utegnila postati srečnejša in bogatejša? Na to je težko odgovoriti: mnogo bo zaviselo od tega, kako si v bodoče uredi, poleg večjega gospodarskega učinka, tudi pravičnejši družbeni red, kako si zagotovi kontrolo industrije in surovin napram tujemu kapitalu, in pa kakšnem odnosu ter sodelovanju bo s sosednimi, manj srečnimi deležami v bližnji Aziji in v Tihem morju.

Le z uspešno rešitvijo vseh teh perečih nalog bi si Avstralija mogla ustvariti trdno podlago za še večji gospodarski razcvet in za pomembno vlogo v tem delu sveta.

TABLICA PRIMERJAV — LETO 1969-70

Ime Dežele:	Površina v kv. miljah	Prebivalstvo v milijonih	Letni dohodek na osebo	Zun. trgovina v milijardah \$
Avstralija	2,967,909	12.5	1920	7.0
Nova Zelandija	103,740	2.9	1714	1.6
Japonska	142,660	102.0	920	23.0
Singapor	225	2.1	561	1.7
Malazija	128,570	11.0	255	2.3
Filipini	115,600	36.0	233	2.0
Tajska	198,456	34.0	127	1.6
Indonezija	735,271	118.0	91	1.4
Nova Gvineja	178,165	2.4	50	0.1
(Jugoslavija)	98,766	21.0	390)	2.7

Viri: "U.N. Statistical Year Book", 1969; "The Europa Year Book" 1969.

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Blanka Marija Košak, Lake Heights. Oče Ivan, mati Hedvika r. Mali. Botrovala sta Albin in Ivanka Grmek — 3.5.1970.

Sonja Oberman, Barrack Point. Oče Toni, mati Reinhild r. Frisch. Botrovala Reiner & Margaret Frisch — 27.6.1970.

Ivan Aleksander Madirazza, Petersham. Oče Boris, mati štefica, roj. šarič. Botrovala George & Gina Zobec — 28.6.1970.

Edvard Robar, St. Mary's. Oče Maks, mati Jožefina r. Klobasa. Botrovala Karl & Jožefina Twrdy — 28.6.1970.

P o r o k e

Edvard Pirš, rojen v Dreveniku, župnija Kostivnica, in **Rozalija Šket**, rojena istotam. Priči sta bila Franc in Dragica Šiftar — 27.6.1970.

Stanislav Mikel, rojen v Slovenjgradu, in **Angela Fink**, roj. v Čagoni, župnija sv. Anton v Slovenskih goricah. Priči sta bila Franc Mikel & Melhior Jež — 28.6.1970.

Misli, July, 1970

IZ MESTA KALIMPONG, ki leži tik pod Himalajo ob meji Tibeta, poroča p. Poderžaj zanimivost. Neka univerzitetna dijakinja se je dala krstiti v katoliški cerkvi. Kmalu na to je prosila za vstop v samostan pri ondotnih sestrah. Iz neznanih razlogov je niso sprejele. Pa je šla domov in spreobrnila svojo družino in mnogo drugih sorodnikov. Na letošnjo velikonočno vigilijo je privedla h krstu 40 ljudi. Pa to ni osamljen primer. Tudi drugod v tisti škofiji svetni katoličani sami spreobračajo pogane in za krst prosi veliko visoko izobraženih in socialno dobro stoječih Indijcev.

ŠOFERSKI POUK V SLOVENŠČINI

Nudi ga vam z veseljem

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 The Boulevard, Fairfield West 2165

Telefon: 72-1583

“SLOVENSKA KRONIKA”

GLASILO SD SYDNEY

Junij/mali srpan 1970

V preteklem mesecu smo brez dostavkov objavili nekaj izvlečkov iz VESTNIKA SD Melbourne. Čut enakopravnosti zahteva, da ta mesec obrnemo pozornost na “glasilo SD Sydney”, ki ga nam je pošta tako nenadno prinesla pod naslovom: SLOVENSKA KRONIKA. Torej nekaj novega! Žal, da ob tem “glasilu” ne moremo biti tako ravnodušni in notranje ubrani, kot smo mogli biti prejšnji mesec ob Vestniku SDM. Zato se ne moremo omejiti le na kake “izvlečke”, primorani smo napisati — oceno. Po zasluženju! — Ur.

NA PRVI POGLED — kar dober vtis! Oblika časopisa na velikih 8 straneh. Ko se pa lotimo branja, se začnemo čuditi, tu pa tam naravnost ostrmimo . . .

Preseneča že golo dejstvo, da si je “Slovenska kronika” zapisala poleg tega, da je glasilo SDS, LETO III. Kako je to mogoče? Doslej SDS sploh ni imelo lastnega glasila, objavljalo je v MISLIH. Slovenska kronika je izhajala periodično v letih 1954 — 56, po svojem drugem letniku je legla v grob. Zdaj je naenkrat doživela svoje drugo rojstvo in si kot “glasilo SDS” zapisala ne čelo LETO III! Ko je legla v grob, je bilo do ustanovitve SDS še kaka tri leta. Kje sta letnika I in II glasila SDS? — Prvi, ki bo za nami tako vprašal, bo urednik Narodne knjižnice v Canberri. Kdo mu bo pojasnil to mistifikacijo — potegavščino?

Že ta spodrsrljaj je dokaz, da urednik stvari ni utegnil dovolj pretehtati — in ta stiska časa ga je pregnjala domala vseskozi. Naj ne zameri, če mu MISLI nudijo tehnico v začasno uporabo, da bodo naslednje številke bolje pretehtane in ne “prelahke najdene”.

Da ni utegnil tehtati, priznava na nekem mestu sam. Beremo:

“Prva številka lista je bila sestavljena v naglici, ker je bilo na občnem zboru sklenjeno, da naj izide takoj, ko bo dovolj denarja za kritje

stroškov. Denar je pa prišel hitreje kot je urednik mislil.”

Na občnem zboru urednik po lastni izjavi ni mislil, še manj so mislili zborovalci, da bo denar prišel od ADRIATIC TRAVEL CENTRA, ki je v Sydneyu trgovinska ekspozitura režima v Belgradu. ADRIATIC je prej poskusil pri MISLIH — ni šlo. Poskusil je pri uredniku “glasila” — šlo je kakor namazano! In je nastala časovna stiska pri urejevanju. Taka reč se pač lahko zgodi, če denar prehitro pride. Urednik je naglo segel po denarju, pa je pozabil na tehnico . . .

To se bridko pozna takoj ob tistem, kar stoji na prvi strani pod napisom: NAMESTO UVODNIKA. Dobesedno vse je prepisano iz Cankarjeve BELE KRIZANTEME, pa je urednik pozabil pripisati, od kod je vzel. Kdor ne pozna Cankarja, bo mislil, da je vse tisto — Čuješevo! Pa tudi, če bi označil, da je iz Cankarja — kakšen pomen naj ima v Kroniki — “namesto uvodnika”? Pred kom se urednik tako po Cankarjevo brani? Kdo mu “gleda samo še na suknjo”? Ne, na njegovo suknjo ne gledamo, gledamo pa na njegovo — Kroniko! Sam nam jo je poslal na ogled.

In takoj spet vidimo, kako je nepretehtana, ko beremo poročilo društvenega predsednika na nedavnem občnem zboru:

“Glede članstva bi imel tole pripomniti da imamo toliko članov z nepravilno članarino. Veliko več se interesira Hrvatov in bi radi postali člani kot Slovenci.”

Čudovit dovtip! Nadaljujmo z njim: naslednja številka glasila mora dobiti novo glavo: Hrvatsko-slovenska kronika! Logika je logika! Pripisemo pa prav resno: Če je že res ušla taka neverjetna beseda predsedniku na občnem zboru in stoji zdaj v zapisniku, bi bilo treba tisti zapisnik diskretno zakopati nekam globoko v društveni arhiv, ne pa objaviti ga v “glasilu,” ki očitno skuša mimo in preko svojih članov in članic doseči kar mogoče široko javnost!

V obrambo SDS pa to: Slovenci v Sydneyu se zelo "interesirajo" za društvo in to zlasti od takrat, ko se je ustanovila AKCIJA ZA DOM in je za društvo kupila znano "Slovensko zemljo" v Horsley Parku. S tem pa ni rečeno, da so zadovoljni z vsem, kar ukrepa in ukrene kak odbornik v odnosih do AKCIJE ZA DOM.

Še iz predsednikovega poročila — v nepretehtani Kroniki:

"Nujno je, da še naprej s čim obširnejšo kampanjo organiziramo izlete v domovino, kajti v tem je vir dohodkov, pa čeprav nas bodo nekateri radi tega zmerjali, da smo **kolaboratorji jug. komunizma**, dvoživke itd. To so pač gotovi ljudje, **pri katerih se je slovenstvo končalo že 1941 leta.**"

Kakšna kolobocija besed! In vendar hoče biti Slovenska kronika resen list!

V zvezi z izleti v domovino se omenja le — vir dohodkov! Pa smo bili doslej vajeni v njih videti vse kaj drugega — in to dosti prej kot kak vir dohodkov! Dalje:

DSD ni letos prvič organiziralo izleta v domovino in ni prvo ali edino društvo, ki je to naredilo. Kdo je samo zaradi tega koga zmerjal z besedami, ki so prišle iz ust predsednika na občnem zboru? Natanko smo vedeli, da ljudje odletajo tja čez iz ljubezni do svojcev in do domovine, ne za kako "kolaboracijo" z režimom. Zakaj predsednik nankrat vidi v teh izletih to drugo možnost? Če se je sam pomaknil v bližino režima — in Kronika! — se je tudi nehote sam že "ozmerjal." Nimamo kaj dodati.

V čigavih očeh se je "**slovenstvo končalo**" že 1941 leta? Pač v očeh nacistov in fašistov, ki so

tisto leto zasedli slovensko zemljo. In "gotovi ljudje" iz njihovih vrst naj bi bili med nami tu v Avstraliji še danes — pripravljeni na "zmerjanje" izletnikov v domovino? Predrzna obdolžitev!

Bojimo se, da je predsednik pomešal neke letnice, mislil na neki drug čas in imel pred očmi neke druge "gotove ljudi", pa ga je čudno zaneslo. Če nam bo kdaj stvar pojasnil, se bomo k zadevi vrnili. Za zdaj naj ostane to vprašanje odprto. In še marsikaj v pričujoči številki Kronike.

Manj odprto je vprašanje, kako si je glasilo SDS moglo dati naslov: Slovenska kronika! Ko si je napisala na čelo LETO III, je jasno nakazala, da hoče biti nadaljevanje same sebe iz let 1954 — 1956. Toda ob prvem rojstvu je dala v javnost možato izjavo o svoji "liniji": **neodvisnost in protikomunističnost!** Pisala je:

"Slovenska kronika je **neodvisen** mesečnik in ne prejema nikake podpore od ljudi ali organizacij . . . Edina "linija," ki bi jo mogli označiti za list, je, da je slovenski in **protikomunističen.**"

Ne o enem ne o drugem ni sledu ob njenem drugem rojstvu. Kako "neodvisna" je, je pokazala že s tem, da predstavlja svetu v dosti lepši luči ADRIATIC nego Slovensko društvo Sydney, čigar glasilo pravi, da je. Našla si je "ljudi" ali "organizacijo," ki se ji je ponudila, in denar je kar prehitro prišel . . . Da je morala spričo tega izhlapeti z neodvisnostjo tudi "linija" protikomunističnosti — kdo bi se čudil?

In tako tisto, kar nam je pošta prinesla, ne more biti nadaljevanje nekdanje Slovenske kronike. Najbolj primerno ime za tiskovino bi bilo: Čigava sem?

Fantje, tehtnico v roke in vse bo še dobro!

PRIPOMBA. — Da bi se komu ne delala krivica, je osnutek gorenjega pisanaja, še dosti bolj širok kot je tukaj, urednik MISLI poslal v pregled gg. Čuješu in Košoroku in to dva tedna pred zaključkom julijske številke MISLI.

Dal jima je priliko, da odgovorita, in obljubil, da bo njun odgovor prišel v list istočasno z našo oceno. Oziroma, če bi znala gornje pisanje primerno zavrniti, bi lahko oboje izostalo. Ne eden ne drug ni dal pismenega odgovora, dasi je dokazano, da sta osnutek prejela. Torej — krivice ni! — Ur.

VISOŠKA

KRONIKA

Zgodovinska povest. Dr. Ivan Tavčar

Risbe napravil Tone Kralj

V.

(Nadaljevanje.)

"POLIKARP, KAMERAD", je govoril smrtno ranjeni Lukež, "pošlji po gospoda, ker so šteti moji trenutki".

Brat Jurij je osedlal konja in odhitel po poljanskega kaplana. Smrtnoranjeni je nadaljeval:

"Polikarp, kamerad, ali se še spominjaš, kako nas je Friedland razvrstil po polju pri nemškem Lutzenu? Za globokim jarkom so stale naše vrste; najprej nekaj pešcev, potem pa mi v sedlu. Hej, bili smo železen zid, mi Pappenheimovi jezdec! Ej, lepo je bilo in čedni časi so bili! Saj vendar še veš, kako je potem prihrumel sam Gustavus Adolphus, da se je kar zemlja zibala? Naj se reče, kar se hoče, bil je velik kapitan ta Gustavus Adolphus, in vojne je bil izučen kot malokdo. Ali se še spominjaš vsega tega? Kakor strela je bil čez jarek s težkimi konjiki in naše pešce so teptali v tla. Pa je mislil, da jih bo več. A. mi na konjih smo stali prav blizu, ker je bil tako ukrenil naš grof Pappenheim. Pripodili so se do nas. Midva in Pečarjev Boltežar z Gabrške gore smo stali v prvi vrsti in takoj smo sprožili na švedskega kralja svoje samokrese. Malo se je zgenil in široki klubuk z belimi peresi mu je izginil z glave. Ti pa si zavpil: Glej, Lukež, kako veliko zlato verigo ima okoli vratu! No, pa mu je nekdo izmed umazanih pešcev, ki je odnesel življenje izpod kopit švedskih konj, ustrelil zadaj v hrbet ter ga pogнал s sedla. Mi pa kakor vihar čez njega, da so ga pozneje komaj iztaknili med kupi mrličev. A zlate verige nismo dobili in Bog sam ve, kaki vragi so nam jo snedli, saj je imela pripadati nam, ker je bil Gustavus Adolphus zadet najprej od našega samokresa. Nebeško je bilo tako bojevanje in lažje bi umiral, da sem umrl pri tisti batalji. Padel je pa tudi naš grof Pappenheim, dober, a osoren zapovednik. Še sedaj mi silijo solze v oči, če se spominjam imenitnega tega kapitana. O, ljubi moj,

Ko posekana smreka je telebnil po klopi . . .

tudi ti se še na vse spominjaš, ker se kaj takega ne more pozabiti."

Po teh besedah se je oče razgrel in hodil po sobi gor in dol. Lukež je za nekaj časa utihnil, nato pa je zopet pričel:

"Pečarjev Boltežar! Glej, tudi tega so skozi in skozi prestrelili v batalji pri Emmerhausenu, kjer smo natolkli Švede. Ko je ležal na trati, je govoril: Mislil sem, da je več stopnic do nebeškega kraljestva, pa se prav hitro pride po njih."

Lukež je poskušal, da bi se zasmel, pa se mu je slabo posrečilo, ker je sam ležal pred stopnicami nebeškega kraljestva. Poklical je Visočana k sebi.

"Polikarp, kamerad! Že vidim, da umreti ni nič posebnega; prej ko umrjem, bi pa vendar rad nekaj vedel. Bogve, ali še živi Jošt Schwarzkobler, s katerim sva toliko let jahala skupaj po nemških poljih in po nemških vaseh. Sam Bog ve, če še živi."

Oče je obstal pri bolniku in opazil sem, kako so se mu tresla kolena, ko je sedel na stolček. "Schwarzkogler. . . ? Gotovo še živi, zakaj ne bi več živel?"

Lukež je obmolknil in nekaj premišljeval. Oglasil se je gospodar.

"Lukež, da mi ne zameriš. Veš, radi tiste kase, ki smo jo dobili pri Emmerhausenu in vzeli iz švedske bagaže, ti nisem vsega povedal. Zamolčal sem ti tvoj delež in krivo sem govoril, da je Schwarzkobler s silo vzel ta delež. Še je pri meni in izplačam ti ga, ko ozdraviš."

Kako težko mu je šla beseda iz ust. Gotovo ga je silno motilo, da je moral kaj takega priznati v navzočnosti svojega sina! Bolnika pa ni pretresla ta novica. Mirno je odgovoril:

"Polikarp, kamerad! Čemu mi pripoveduješ take reči? Prijatelj si mi bil vse dni, kar sva se poznala, ali jaz sem, ker si imel dosti več pamei in boljšo glavo, visel na tebi, kakor visi pes na

svojem gospodarju. Zadovoljen sem bil, da sem smel na Visoko in da sem smel živeti s tabo. In sedaj, ko mi prihaja zadnja ura, bodi ti izrečena zahvala! Gospodar si mi bil, pa tudi prijatelj si mi bil; jesti si mi dajal in piti si mi dajal; ali sem potreboval še kaj več?"

Tu je pričel o gospodarstvu:

"Polikarp! Posavčeno dekle, ki je zdaj pri tebi za malo dekle, ni kaj prida. Jo boš že moral odsloviti. — Na čimženico ne sej zopet pšenice, tam se ne obnese. Veruj mi, tam se še nobeno leto ni obnesla! — No, če pa imaš še kaj mojega deleža, daj ga Izidorju, da bo sem pa tja mislil na starega Lukeža."

Nekam milo se mu je storilo, ko je opazil, kako silijo solze po mojem licu. Očetu se je obraz raztegnil, ker je prejkone pričakoval, da bo Lukež svoj delež volil njemu, ne meni. — Bolnik je še govoril:

"Po meni boš gotovo vse opravil, Polikarp, ker si mi bil prijatelj in kamerad. Pa si ne delaj preveč izdatkov! Če je tvoja volja, postavi tja, kjer bom imel večni svoj kvartir, lesen križec, seve, če križec preveč ne velja."

Prosil je, da bi mu dali vode. Pil je, a veliko ni mogel. Tudi je prosil, da bi ga malo dvignili ter mu dali pod hrbet kaj cunj, ker so ga začele boleti kosti. Poizkušala sva ustreči njegovi želji. Pri tem sva ga pri eni strani vzdignila, da bi mu kaj mehkega podrinila. A morala se mu je premakniti ostrina, ki mu je tičala v prsih, ker mu je glava omahnila in ker mu je pričela kri teči iz rane. Tudi ga je utrudila dolga govorica in mešati se mu je pričelo. Povzdignil je glas in vprašal: "Ali slišite, kako buče topovi? Victoria! Victoria!"

Kri ga je zalila in umrl je na trdem ležišču prej nego je prišel kaplan in Poljan. —

Ko se je prikazal dan, smo hodili za sledovi, ki so jih pustili razbojniki za sabo. Malo višje smo dospeli do mesta, kjer je bilo še polno krvi. Tu so zaklali dva nam ukradena ovna. Nekaj korakov naprej je ležalo v jarku pri stezi človeško truplo. Bil je ustreljeni cigan Dušan. Kar tam smo ga brez vsakega usmiljenja zagrebli kakor psa, ki je poginil za plotom. —

Po Lukežu smo vse opravili, kakor se spodobi. Pokopali smo ga blizu cerkvenega zidu na pokopališču sv. Martina v Poljanah. Pri glavi smo mu postavili lesen križec.

V Lukeževi skrinji sem dobil listek, na katerem je bila podoba sv. evangelista Lukeža. To podobico sem pribil na omenjeni križec, a dež jo je kmalu spral z njega. —

Še dva dni ni ležal Lukež v zemlji sv. Martina, ko se je na Visokem zopet oglasila smrt. In

ta smrt je bila z mojo osebo v najgroznejši zvezi. S svojimi koščenimi prsti je oklepala moj vrat, dokler sem živel. Ali spoznal sem, kako pravična so pota božje previdnosti in kako čista je resnica, da tepe Stvarnik grešnike še v otrocih in sicer od kolena do kolena.

Nekega večera, ko se je že delala tema in ko smo sedeli pri jedi, je prihropela v hišo stara Pasaverica ter sedla na klopi pri vratih z besedami: "Večerje te ne prosim, Visočan, prosim te pa prenočišča, ker sem opešana in čudno slaba."

Videla se nam je stara ženska, kakor bi ušla z mrtvaškega odra. Smilila se nam je in ker oče ni ugovarjal, ji je pripravila dekla na klopi pri peči revno ležišče. Kar je bilo večerje ostalo, smo ji ponudili, a ni hotela ali pa ni mogla jesti.

Ko smo odmolili, je prosila, da bi družina odstopila in da bi midva z očetom kratek čas ostala pri nji. Dejala je, da nama ima nekaj važnega povedati in da upa, da sem učen pisanja in da je njena misel, da bi nekaj njenih besed kazalo zapisati.

Ko je družina odšla, je govorila stara Pasaverica nekako takole:

"Veliko sem brodila po svetu in danes se bojim, da mi bo umreti daleč od doma. Vse dni sem nosila tovor, težji kakor ga imajo tvoji konji, Polikarp. Kar pa sem pri tem zaslužila, je bilo lažje od kurjega peresa. Ali z Agato sva morali živeti, zatorej sem vlekla, dokler sem mogla. Danes sem omagala in zemlja že kriči po meni. Pa čemu bi tudi ne, ko imam že skoraj 80 let in sem celih teh 80 let bila večkrat lačna ko sita."

Oče jo je osorno pozval, naj pove, kar naj bi se zapisalo. Hotel je v posteljo in ni mu bilo všeč, da bi z beraško žensko izgubil preveč časa.

"Oj, Polikarp, ne štej v zlo človeku, ki bo ravnokar stal pred Sodnikom, ki bo tudi tebe enkrat sodil, če si skuša olajšati dušo z govorico, da prežene z nje strah pred smrtjo, ki je vendar najhujše, kar nas more doleteti."

Pripravil sem vse, da bi pisal. Kaj naj zapisem, sem vprašal.

"Zapiši, da predvsem pozdravljam malo zapuščeno siroto prelubo Agato. Zapiši, da jo pozdravljam čez hribe in doline in da sem ob svoji smrti mislila nanjo. Bog mi je priča, da v tem trenutku mislim bolj nanjo nego nase! Umiram v tujini, vendar mi je najhujše, da male Agate, kateri sem bila stara mati in mati obenem, ne bom videla nikoli več. — Prav gotovo vse to zapiši, da bo čitala deklica, o kateri nikar misliti, da ni vajena branja in pisanja."

Vse to sem počasi in površno zapisal. Potem je nadaljevala:

"To pot sem slabo opravila. Mesece se že vlačim okrog po gorah, pa ljudje ne marajo kupovati. Še težje pa je, da bi se pri njih kaj kupilo. Če nočeš plačati cene v svojo gotovo izgubo. — Petnajst kosov platna je tukaj. Vse je pri Oblaku in plačano je tudi že vse. Ko bo tovoril v Pasau, naj gleda, da dobro proda moje kose, ker so res lepi. Tudi mu Jezusov blagoslov ne izostane, če dobro speča in s tem skrbi za siroto, ki bo odslej zapuščen na svetu kakor list, ki je padel v vodo."

Jokala je, da je tudi meni srce pokalo. Oče pa se je čemerno držal in zaspan je postajal.

"Najbolje bo," je nadaljevala Pasaveric ka, "če Oblak sam kupi, ker vem, da ne bo hotel prikrajšati revne vdove. — V moji obleki je všitih deset beneških zlatov. Začutila jih bosta, če obleko dobro pretipljeta. To in kar bo plačal Oblak, spravi, Polikarp! Kadar tovariš škofovo vino v nemško deželo, pa vzemi vse to s sabo in izroči moji Agati! V tebe, Visočan, imam zaupanje, ker vem, da v svojem dolgem življenju nisi nikoli nikomur ničesar ukradel."

Ne vem, kako je prišlo, da je zadnje besede govorila nekaj glasneje, ali na očeta so vidno vplivale, ker se je nemirno drgnil z roko po sivih lasih. Nejevoljno jo je zavrnil:

"Kak vrag te je gonil po svetu? Mar bi bila ostala v domačih krajih, ki so bogatejši od naših in kjer se bolje živi."

"Polikarp", je zaihtela, "kaj ti veš, kako smo živeli na Nemškem! Kdo bi se pehal kot tepen mežgec po svetu, če bi lahko doma živel in gledal na zeleno reko pod sabo. — Imela sem dobrega moža, pridnega moža, skrbel je zame, skrbel je za svojega sina. Vsiljevali so nam tujo vero, ali odklanjali smo jo. In tvoj sin naj zapiše, da je stara Pasaverica umrla zvesta katoliški veri. — Imeli smo hišico, imeli smo njivico in gozd. Pa kaj ko je skoro vsako leto prihajal šved v deželo in zapalil streho, poteptal klasje, da kuhane trave ni bilo dati na mizo. Če ni bilo šveda, pa so prihrumeli cesarski in hoteli so imeti zadnjo cunjo z našega telesa, ker ni bilo hišice, da bi jo zapalili, in ne žita, da bi ga poteptali. Kaj veste o vojni vi živite pod gozdovi in med obdelanimi njivami. Blagor vašim ženam, da niso poznale ne švedskih ne cesarskih jezdecov, ne lakote, katera je nas davila v vsakem letnem času. Tako je bilo!"

Utrudilo jo je govorjenje, zatorej je nekaj časa molčala. Videlo se mi je, da oče ni bil nič več zaspan, in vtisek sem imel, da je nekaj premišljeval. Ona je zopet pričela:

"Parkrat smo hišo znova postavili, pa so nam jo zopet zapalili. Govorilo se je, da iščejo švedi kakor cesarski vojake in da jih dobro plačujejo. Zatorej se je mož odločil iti v vojsko. Mene in

otroka je izročil v varstvo dobremu sosеду, nakar je odrinil. Dolgo časa ni bilo nič slišati o njem. Sosedje so šeptali, da je pozabil name in na otroka. Taka vojna je namreč neusmiljena in v nji je dosti katoliških mož podivjalo, da so prestopili k švedu ter se tako vojskovali proti lastni svoji veri."

Zopet je morala počivati, ker jo je nadlegovala sapa in ji je beseda zastajala. Potem je pripovedala.

"Pa se je oglasil. Poslati mi je dal pismo, v katerem je bilo zapisano, da so cesarski pri Nordlingenu dosegli veliko premago, da so jih na kosce razsekali in tudi ujeli precejšnje število švedskih generalov. — Upam, da so jih obesili po smrekah, ter uplenili veliko bagaže in drugega blaga. S pismom mi je mož poslal denarja, da nisem bila več v breme svojim sosedom. Tudi pozneje mi je še pošiljal, da sem lahko izhajala. Po zanesljivih ljudeh mi je sporočil, da iz vojske toliko prinese, da bomo sezidali in pokrili novo hišo, da nam ne bo treba živeti, kakor živi zverina po šumah."

Pretekala je solze. Ko se je oddahnila, je nadaljevala takole:

"Ali vojni ni hotelo biti konca. Divjala je še deset ali štirinajst let, dokler se nista cesar in kraljica toliko sprijaznila, da sta se začela razgovarjati o miru. Res se je sklenil mir in vojska je hitela v svoje vasi. Marsikdo se ni povrnil, ker so njegove kosti obtičale ali na Saksonskem ali bogve kje. Mojega smo pričakovali, pa ga ni bilo od nikoder. Obupovala sem že, da ga nikoli več ne bo. Kar so nekega dne prinesli pastirji v vas novico, da leži na samotnem kraju gori v gozdovih truplo ubitega šveda. Ne morem vam povedati, kako me je pri tej novici nekaj pretreslo, vedela nisem zakaj. Dospevši tja, kjer je ležal mrlič, smo vsi spoznali mojega moža. Ko so ga prevrnili in obrnili, je imel na hrbtu grdo rsno, pri kateri je bilo odteklo njegovo življenje."

Plašno je gledal moj oče izpod čela in neprenehoma je premikal prste na rokah, ki jih je bil položil žez mizo.

"Tako so splavali", je govorila Pasaverica, "naši upi po vodi. Ostali smo berači in drugega upanja nisem imela, kakor upanje na svojega sina. Ko je dorastel, se je oženil z deklico poštenege imena. Pa Bog me je še vedno tepel. Prišla je bolezen in oglasila se je skoraj v vsaki hiši; v eni in drugi je pograbila vse, kar je bilo živega. Tudi sin in žena njegova sta morala umreti. Vse, kar sta mi zapustila, je bilo otroče, ki je komaj migalo z rokami in nogami. To otroče je bilo kršče-no na ime sv. Agate. In ta otrok se je zakopal tako globoko v mojo dušo, da sem ga raje imela kot lastno svoje življenje. Ali mala Agata je ho-

tela jesti in jesti. Svojo staro mater je pognala po svetu, da se peham med vami. Pri vašem platnu se da še nekaj zaslužiti, in če bi bil ti, Polikarp, na mojem mestu, bi ne delal drugače. Tudi ti bi brodil po svetu, da bi pristradal kos kruha otroku, če bi ti za sinom ne bilo ostalo drugega nego revno otroče”.

Pograbila jo je jeza in začela je preklinjati morilce svojega moža.

“Kako drugače bi živeli, če bi bila božja roka poprej zadavila tega morilca. Tako pa mora deklica živeti pri tujih, čeprav poštenih ljudeh. In jaz umiram v tujini in Agate ni pri meni. Želela bi, da bi me prekleti ta človek videl v tem trenutku, ko toliko trpim in tako težko umiram. Vse je pokončal: moža, Agato in mene. Preklet bo, ker ga preklinja vdova, ki umira”.

Pri teh nekrščanskih besedah so se mi skoraj jezili lasje na glavi. Ko je nehala preklinjati, je vprašal oče — verjemite mi, da je bil bled ko sneg pozimi — nekako trepetaje::

“Kje si prav za prav doma, Pasaverica?”

“Tista vas” je zaječala, “se imenuje Eyrisshouen”.

Kakor bi ga bila zadela strela, se je vzdignil Visočan in izza table na steni izvlekel kup starih listin, katere je ondi spravljal dobro vedoč, da takih reči nihče ne ukrade. Te listine je premetaval po mizi in iskal in iskal je, dokler mu ni obtičal

med prsti star umazan listič. S tega lističa je moral nekaj prav pazljivo brati, ker sta mu buljili pri tem očesi ko dve jabolki izpod čela.

S svojim preklinjanjem si je Pasaverica olajšala dušo. Mirno in brez jeze je še tole povedala:

“Včeraj, ko sem hodila čez Gabrško goro, me je prehitela noč, da nisem več prišla v človeško bivališče. Prenočila sem pod božnjimi zvezdami in prav hitro sem zaspala. In glej, v sanjah se mi je prikazal moj mož in svetil se je, kakor se svetli sonce na nebu. Takrat mi je govoril: Marija, póte sem prišel.”

Tedaj je oče zahropel: “Pasaverica, ali je to pravo tvoje ime?”

“Tako mi pravijo v tej deželi. V resnici se pa pišem za Schwarzkoblerico, ker je bil Jošt Schwarzkobler moj pravi mož.”

Oče ni ničesar odgovoril. Ko posekana smreka je telebnil po klopi, s klopi pa na tla. Obležal je in kri mu je zalila črni obraz, hropel in hropel je, prav kakor da ga je zadel in zdrobil težak udarec.

Na lističu, ki je bil star in zamazan, je bila okorna roka napisala: “Jobst Schwarzkobler aus Eyrisshouen”. Komaj se je razločevala črka od črke, pa menda je bil danes sam Bog prenovil črko za črko, da se je vsaka Polikarpu Khallanu lesketala nasproti, kakor nam lesketa zvezda z jasnega neba.

Tisti večer pe vendar še nisem vedel nič gotovega in ne vsega.

NOVA CERKVENA PESMARICA

Joan Birsa, Denver, Colo.

ŽE VEČ STOLETIJ NAS BOG blagoslavlja z odličnimi glasbeniki in skladatelji, posebno še na cerkvenem področju. Jakob Gallus (Petelin), Gregor Rihar, Andrej Vavken, Anton Foerster, Stan-ko Premrl, Vinko Vodopivec — to je samo nekaj imen.

Med današnjimi cerkvenimi skladatelji se odlikuje Gregor Zafošnik, organist in pevovodja v mariborski stolnici. Komponiral je vrsto maš in veliko število pesmi, cerkvenih in svetnih. Njegova zadnja zbirka “SLAVIMO GOSPODA” mu daje vso čast in priznanje. Vsebuje 45 cerkvenih pesmi: za cerkvene dobe evharistične in priložostne.

Večina skladb je za 4 glasne mešane zборе, nekaj tudi za ženske zборе in solo. Veliko od teh so mojstrovina polifonije. Meni izredno ugaja “Kraljevo znamenje” (za post po Slomškovem

besedilu — ki se precej razlikuje od pesmi, ki smo jih bili navajeni dosedaj); potem “Angelski zbori” (za post in veliki petek); “Kraljica nebeška”, (za veliko noč); “Duše pravičnih so v roki božji” (za dušno in pogrebe); “Jaz sem vstajenje in življenje” in “Oj težka pot” (za pogrebe).

V glavnem so te pesmi namenjene za zборе in so za ljudsko petje v precej visokem obsegu; vendar jih je brez težave mogoče transponirati v nižji obseg, ki bi odgovarjal ljudskemu petju.

Pesmarica “SLAVIMO GOSPODA” bi morala biti v vsaki slovenski cerkvi. Bo zares odlična izpopolnitev notnega materiala za zbor in ljudsko petje. Zbirka stane 15 Novih dinarjev (\$1.50) s poštino. Naslov: Nadškofija v Ljubljani, Ciril Metodov trg 4; škofija v Mariboru, Slomškov trg 19.

PISALI SO — ČITAJMO

Kaplan Miklavž Božič v goriškem Katoliškem glasu:

V Sloveniji trdijo, da verske skupnosti tam uživajo svobodo. Kakšna je ta svoboda, nam priča odgovor, ki ga je dal Lev Modic, rektor ljubljanske univerze, v Delu 27. marca. Tam nekdo vprašuje, ali je prav, da režira igro župnik, ko tega nočejo delati učitelji, mladina pa bi rada igrala. Na to vprašanje odgovarja omenjeni partijski voditelj med drugim takole:

“Področje delovanja cerkvene organizacije je pri nas določeno z zakonom, ne zajema pa kulturne, športne in podobne dejavnosti. Ne sme jih torej opravljati. Posameznik pa mora za vsak primer takega delovanja dobiti dovoljenje po presoji njegove sposobnosti in moralno — političnih kvalifikacij.”

Idealizem duhovnikov jih boli! Potem nadaljuje isti avtor:

“Necerkvena dejavnost duhovščine na Slovenskem se množi in posega na vsa področja: kulturno, športno, socialno itd. . . V njej ne vidimo religiozne, marveč politično voljo.”

Torej slovenska Cerkev, ki sledi nauku koncila o verski svobodi, uganja politiko! Tako vsaj menijo slovenski partijci. Zato zaključuje Lev Modic:

“Pri oceni te izvencerkvene dejavnosti ne moremo mimo nekaterih dejstev, kot so: uradna cerkev na Slovenskem še ni obsodila belogardističnega izdajstva in duhovnikov, ki so ga zagrešili, marveč vzdržuje zvezo z njimi in jim daje celo visoke položaje (n. pr. Kunstelj) . . . ”

Slovenska Cerkev naj torej obsodi “belogardizem”. Toda ali bi ne bilo to vmešavanje v politiko? In kje naj bi začeli? Mar pri raznih partijskih komisarijih, ki so jih obsodili v dobi stalinizma? Ali pri Kocbeku in tovariših, ki so padli v partijsko nemilost? Mar pri nadškofu Pogačniku in škofu Leniču, ki sta oba presedela več let na prisilnem delu? Ali pri tistih desetih tisočih neoboroženih domobrancev, ki so jih v juniju 1945 pobili širom po Sloveniji?

Ali bi ne bilo za slovenske komuniste najbolje, da se ne vračajo v to dobo?

Dr. Francé Avčin, elektrotehnik, v “Novi mladiki”, izhajajoči v Celju pri Mohorjevi družbi: **Zanos in zaskrbljenost** (odlomek):

Še nekaj me boli ob prvih človekovih korakih po Luni. Da smo k njim posredno, pa tudi neposredno precej prispevali tudi mi Jugoslovani. Hrvat Vucelić uri vesoljce, Slovenec Žuran dela za vesoljske ladje antene, Srb se ukvarja z jedrsko energijo, Makedonec morda vari bojne strupe. Vsi pa so si visoko izobrazbo pridobili tu, doma, za drage naše denarje, tvoje in moje. In ker v domovini v praksi ni razumevanja za vseodločujočo vlogo današnje znanosti, ker so šolani ljudje v podjetjih namesto objemov doživljali brce, so šli za kruhom in uspehom drugam.

Pa že pred stoletji je Abraham a Santa Clara povedal tole: “Človek brez znanosti je kakor vojak brez meča, kakor njiva brez dežja, kakor voz brez koles, kakor pisar brez peresa. Bog sam ne trpi oslovskih glav.”

Očitek, da delajo (naši znanstveniki) tujemu gospodarju, je neupravičen, ko je domači gospodar tako za luno namesto na njej. In prav “napredni” Slovenci tu prednjačimo. Tolaži nas le dejstvo, da delajo naši ljudje izven domovine za znanost, ta pa je na vsem svetu, tudi v vsem Vesolju, ena sama, enovita, mednarodna.

ZA POSLOM

Ivan Žigon

KAKO SO DOLGE NEMŠKE AVTOSTRADE!
O, FRANKFURT, MÜNCHEN, SALZBURG, AUSTOBAHN!

NJE KONEC JE TJA V ALPE UKOPAN,
KJER BELI VEČNI SNEG MOGOČNE SKLADE.

VRSTÉ MOSTOV SE DOLGE BALUSTRADE
IN JAZ UTRUJEN, LAČEN IN ZASPAJAN,
PRITISKAM NA PEDAL VES DOLGI DAN,
DA UGLEDAL BI ŠENTJOŠT, OBRIS GRMADE.

DA BI PRESTOPIL SPET DOMAČI PRAG,
DA LIPA BI V POZDRAV MI ZAŠUMELA,
DA MOJ KORAK BI ZOPET BIL LAHAK.

A POSLA NI! VSE VEČJA JE DRAGINJA . . .
ZASUKAL V SEVERNO SEM SMER VOLAN,
NI DÓMA VEČ IN LIPA V DALJ IZGINJA.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Imela je govor o narodni noši

Jaz hodim v Norwood High School. Vsak teden imamo "razredni govor." Jaz sem si izbrala, da bom govorila o narodnih nošah. Oblekla sem se v narodno nošo in pripovedovala o njih v šoli. Mama je oblekla v narodno nošo tudi malega bratca Štefana in ga pripeljala v šolo. Vsi si ga gledali. Od začetka ga je bilo sram. Nič ni hotel govoriti in gledati okoli sebe. Nato sem mu zašepetala na uho, da bo dobil sladoled, če bo lepo stal na stolici in se lepo držal. Vse je ubogal. Bilo je lepo in vsi so z zanimanjem poslušali moj govor. Moj profesor naju je poslal še v druge razrede in sem tudi tam morala govoriti in razkazovati narodne noše. Imela sem tudi tri pupe v slovenski narodni noši. Ob koncu je mama Štefanu res dala 5 centov in si je šel kupit sladoled. Z veseljem ga je lizal. Mama ga je vprašala: Kje imaš denar, Štefan? Odgovoril je: Jat ne labim denal, jat imam ajt kim. Doma so ga vprašali, kje je bil in kaj je delal. Odgovoril je: Bil tem v toli in tem tend up. — Pozdrav vsem. — **Eda Tomažič**, Ringwood, Vic.

Priporoča Rugby League

Moja šola je C.B.C. Burwood. Je kar dobra šola, samo nekaj se mi ne dopade. Dajejo nam mleko, ki ima okus po moki, vodi in petrolu, kot bi bilo vse pomešano. Po šoli grem velikokrat trenirati Rugby League. Vsi rečejo, da ta igra ni šport, da zahteva moč, ne pa spretnost. Jaz jih nič ne poslušam. Športov je dosti, če se komu eden ne

dopade, mene nič ne briga. Kmalu bom šel v drugo šolo, če se bo dalo. V tej šoli imam dobrega učitelja, najboljšega od vseh, kar hodim v šolo. Najrajši imam zemljepis in zgodovino, matematike in angleščine pa nimam rad. Zdaj bom zaključil in pozdravljam. — **Martin Konda**, No. Strathfield.

DOMAČE NALOGE V SLOMSKOVI ŠOLI CABRAMATTA

V šoli sem naredil eno lepo sliko za mamo. Tudi smo vsi napisali pismo, ki je bilo namenjeno našim mamam za materinski dan. To je bilo lepo presenečenje za mojo mamo, ker ni še nikoli prej dobila pošte v nedeljo. Verjetno so bile tudi mame drugih fantkov vesele takih pisem. Jaz in brat Boris sva vstala zgodaj, da mama ni slišala. Na mizo sva dala nekaj daril. Ata nama je pomagal in vse delo je moralo biti skrito pred mamo. Popoldne smo šli na proslavo v Horsley Park. Vsi smo se imeli prav lepo. — **Adrian Tomšič**.

Zjutraj, ko sem vstal, sem mami dal materinsko pismo, ki smo ga napisali v slovenski šoli. Za darilo sem ji dal en nov predpasnik, ki sem ga za svoj denar kupil. Šli smo tudi na materinsko proslavo v Horsley Jark. — **Rajko Matelič**.

Na materinski dan smo zgodaj vstali. Ata je lepo pripravil mizo za zajtrk. Potem smo mamici voščili. Naših daril je bila zelo vesela. Posebno zato, ker smo jih sami napravili. Po kosilu smo se odpeljali na morje. — **Olga Mavko**.

Zjutraj sem voščila mami za njen praznik in dala majhno darilo. Nato smo šli k maši. Po maši sem pomagala mami pripraviti kosilo. Popoldne smo šli vsi skupaj na slovensko zemljo. Tam je bil program za naše mamice. Tudi jaz sem deklamirala svojo pesmico. — **Mirijam Bavčar**.

Vsako leto ima štiri letne čase: pomlad, poletje, jesen in zimo. Leto ima 12 mesecev. Vsak mesec ima štiri tedne, vsak teden pa sedem dni. Dnevi v tednu so: ponedeljek, torek, sredo, četrtek, petek, sobota, nedelja. Navadno leto ima 356 dni, prestopno pa 366. — **Kristina Joželj**.

Naš vrt stoji na Gordon Ave, Ingleburn. Na njem stoji zidana hiša in deli vrt na dva dela. Sprednji del ima polno tropičnih cvetlic. Tudi nekoliko kaktusov. So zelo bodikasti in nevarni, pa vsak ima svojo lepoto. V bližini raste par smrek in nežna nova trava. Naš vrt zadaj je večji in na njem je garaža. Tam ata spravi avto. Mama ima poseben prostor za malo zelenjave v pozadini vrta, a ostali prostor je nam za igro. Tam se igramo pink-ponk, se skrivamo in skačemo z vrvice. — **Silvija Karbič**.

JAMES COOK MORNARI

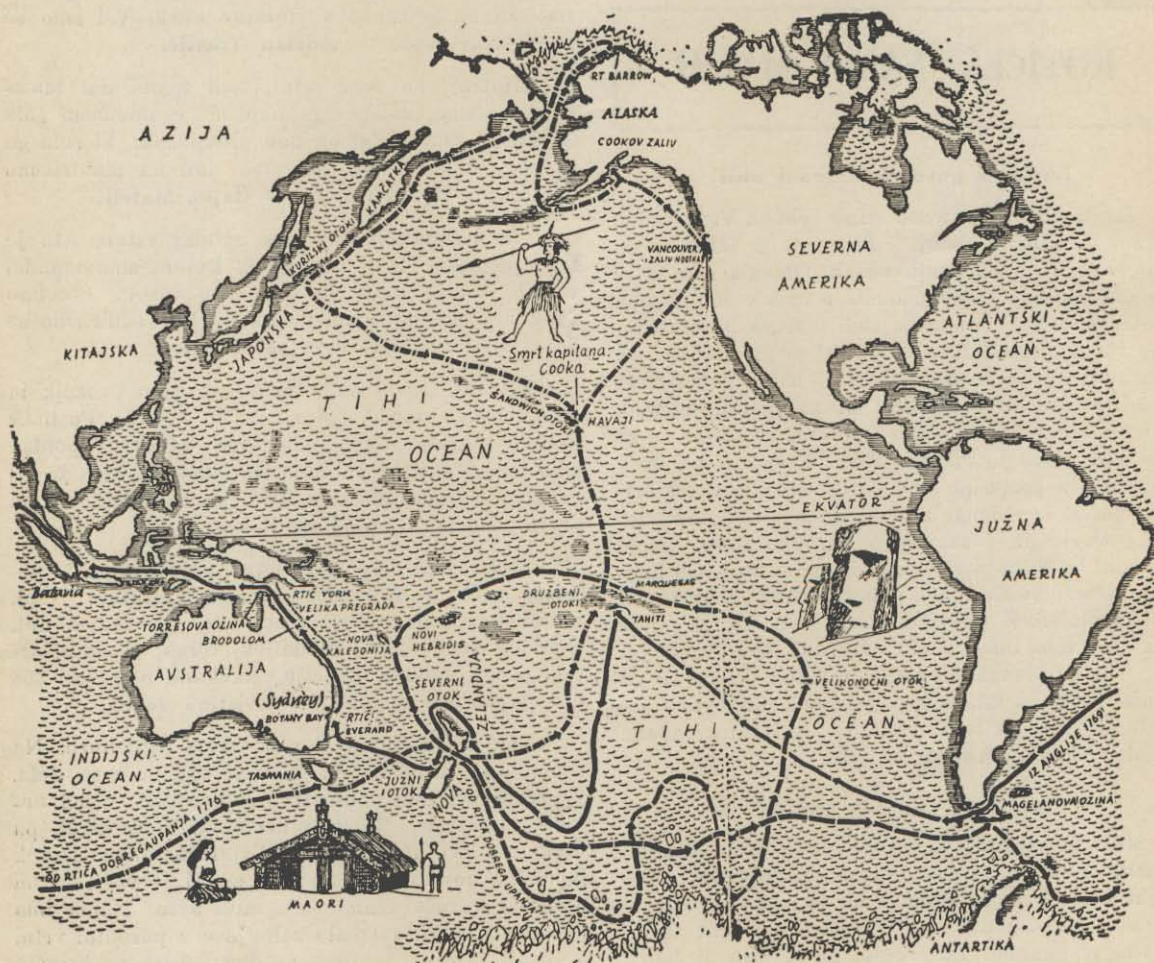
TRETJIČ IN ZADNJIČ

JAMES COOK JE TRETJIČ zapustil Anglijo v juliju 1776 in jadral okoli Rtiča dobre nade. Od tam je polagoma priplul na Tasmanijo, Družbene in končno na Havajske otoke. Havajske otoke so to pot kar na novo odkrili. Nekoč poprej so jih sicer našli že Španci, pa svet je potem nanje pozabil.

Cooku so bili Havajski otoki močno všeč. Dal jim je ime po svojem prijatelju lordu Sandwichu. Vendar to ime ni obveljalo, že dolgo jih poznamo pod sedanjim imenom: Havaji.

Od tod je Cook jadral proti zahodni obali severne Amerike. Prva suha zemlja, ki jo je zagledal, je bil neki otok ob obali današnje države Oregon. Ime je dobil po enem Cookovih častnikov: Van Couver. Od tam je plul Cook dalje ob obali Aljaske in venomer prežal, kje bi se našel prehod proti vzhodu. Odkril je reko in zaliv in končno prispel do rta Barrow, ki je najbolj na severu na ameriškem kontinentu. Zaželenega prehoda ni bilo nikjer videti. Potlej je Cook preplul Beringovo ožino in prispel skozi polno ledenih plošč na celino Azije. Bil je zelo presenečen, ko je videl, kako blizu si prideta tam Amerika in Azija.

Nato sta ladji nekaj časa pluli ob Kamčatki navzdol. Leto se je že nagibalo proti koncu, ni

kazalo več iskati namišljenega prehoda. Cook je odločil, da bodo prezimili na Havajih. "Spomladi bomo spet odjadrili na sever in ugotovili enkrat za vselej, če je mogoč severni prehod, ki veže oba oceana." To je bil njegov sklep.

V severnovzhodni prehod so ljudje prav tako verovali, kakor v Terra Incognita Australis. Cook je prav zaradi tega postal velik raziskovalec, ker ni v nobeno stvar verjel, preden jo je sam videl. Nič ga ni motilo, da sredi Pacifika ni odkril južne celine; z mnogimi znastveniki in geografi njegove dobe pa je bilo drugače. "Južna zemlja mora nekje biti," so zatrjevali, "kako naj se drugače zemlja vzdrži v ravnotežju?"

Cook je ugovarjal: "Ničesar ne poznam, kar bi vzdrževalo v ravnotežju sonce in zvezde. Vem samo, da sredi Pacifika ni in ni nobene celine, ki bi ji lahko rekli Terra Australis Incognita. Samo veliki otoki so. Bil sem tam in vem, kako je."

Toda kljub njegovim izjavam je bilo še vedno veliko ljudi, ki so bili prepričani, da se Cook moti. In vendar so bili od južnega Pacifika oddal-

jeni kakih deset tisoč milj. Bili so pač tako vzgojeni, da so v tako celino v južnem Pacifiku trdovratno verjeli. Cook v ta obstoj ni nikoli zares verjel, močno pa jo je želel odkriti — če bi le bila. Prav tako mu je šlo za končno dognanje, če je možen severnovzhodni prehod ali ne. Prezimiti je hotel na Havajih v veri, da prihodnja pomlad mora prinesiti dokaz, tak ali tak.

Tako je od Kamčatke plul do Kurilskih otokov od tam pa naravnost na Havaje. Na žalost bomo videli v zaključnem poglavju tega spisa, da "prihodnje pomladi" James Cook ni dočakal. . .

KDO BO POVEDAL?

Kje je **Nace Feldin**? Zadnjič se je oglasil materi leta 1967 iz Berridale, NSW. Išče ga mati. Angela Feldin, Pristava pri Mestinju. Bo hvaležna za vsako obvestilo.

Kje je **Viktor Kužnik**? Je že dolgo v Avstraliji. Nekoč je bil v Whyalli in Port Augusti, S.A. Obvestilo na naslov: Marica Kužnik, 45 Ferrer's Road, Horsley Park, 2164.

V A Ž N O !

V A Ž N O !

V A Ž N O !

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

P.O. BOX 93, FAIRFIELD 2165

Člani društva in vsi darovalci za SLOVENSKI DOM ste uljudno vabljeni na

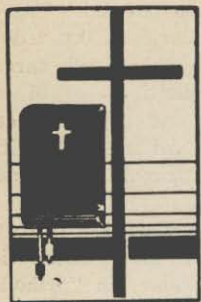
IZREDEN OBČNI ZBOR

v nedeljo 26. julija ob 1:30 pop.

Poljska dvorana, Canley Vale (Bareena & West Sts.)

Razlog za ta izredni občni zbor je cela vrsta perečih in nerešenih vprašanj. Želimo jih rešiti povoljno v prid slovenski skupnosti v posvetovanju z vami in z vašim sodelovanjem. Zato pridite gotovo in točno!

Sklicatelj: **Alfred Brežnik, Vinko Ovijač, p. Valerijan Jenko,**
zaupniki in nadzorni odbor.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

P. Valerijan Jenko ofm

311 Merrylands Rd., Merryland, N.S.W. 2160

Telefon: 637-7147

Službe božje

Nedelja 19. julija (tretja v mesecu):

Merrylands (Veselovo) ob 9:30

Leichhardt (Roseby & Burnley) ob 10:30

CANBERRA (Braddon) ob 6. pop.

Nedelja 26. julija (četrta):

Merrylands (Veselovo) ob 9:30

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

Nedelja 2. avgusta (prva):

Merrylands (Veselovo) ob 9:30

Blacktown (stara cerkev) ob 10:30

Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30

Nedelja 9. avgusta (druga):

Merrylands (Veselovo) ob 9:30

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

WOLLONGONG (St. Francis H.) ob 4.45

Sobota 15. avgusta (VNEBOVZETJE MARIJINO):

Merrylands (Veselovo) ob 7:30 zvečer

Sydney (St. Patrick) ob 8. zvečer.

Nedelja 16. avgusta (tretja):

Merrylands (Veselovo) ob 9:30

Leichhardt (Roseby & Burnley) ob 10:30

CANBERRA (Braddon) ob 6. pop.

K MOLITVI ZA DOMOVINO

Ob spominu na praznik slovanskih apostolov
molimo s Cerkvijo:

“Vsemogočni večni Bog, ki si slovanske naro-
de po svojih blaženih spoznavalcih in škofih Cirilu
in Metodu privedel k spoznanju svojega imena:
daj nam, da bomo, ko se veselimo njunega prazni-
ka, prišli tudi v njuno družbo. Po Kristusu Gospo-
du našem.

NOV KRSTNI OBRED

Kako naj se vrši krščenje otrok, smo dobili
iz domovine, tam pa iz Rima, nekaj novih navodil.
Naštejmo nekaj sprememb, ki razločujejo stari ob-
red od novega.

Kjer je le mogoče, naj bo krščenje bolj jav-
no in bolj slovesno, kot je bilo doslej. Priporoča
se na primer krščenje pred vsemi verniki, ki so
zbrani za mašo ob nedeljah. Želeti bi bilo tudi kaj
petja.

Botri imajo po novem obredu manj vidne dolž-
nosti, otrokovi starši pa večje. Ne bo več prav, da
samo boter in botra prineseta otroka h krstu, oče
in mati pa doma čakata. Če je le kako mogoče, naj
prideta h krstu tudi starša, pa tudi drugi člani dru-
žine in sorodstva.

Najbolj prav je, da za krst drži otroka mati sa-
ma, boter in botra sta za pričo. Ko duhovnik otro-
ka pokriža, ga za njim pokrižajo tudi starši in bot-
ri. Vsi skupaj v svojem in otrokovem imenu izpo-
vedo vero in odgovarjajo na duhovnikova vprašan-
ja. Krstno svečo naj duhovnik prižge ob veliko-
nočni sveči in starši jo vzamejo domov ter spošt-
ljivo hranijo.

Belo oblačilce, ki ga duhovnik pred koncem
krsta položi na krščenca, naj si starši oskrbe doma
in prinesejo s seboj v cerkev. Tudi to potem spo-
štljivo hranijo doma v spomin na sveti krst. Vsem
skupaj, posebno materi, pred zaključkom podeli
duhovnik poseben blagoslov.

Pri vseh teh novostih je najbolj važno in po-
menljivo to, da starši z dobro vestjo obljubijo, da
bodo z besedo in zgledom skušali otroka vzgojiti
v dobrega kristjana. Botri pa obljubijo, da bodo
staršem po svojih močeh in ob morebitnih potrebah
pri tem pomagali.

Gaspari: Od krsta nesejo

KRŠČANSTVO JE VSEOBSEŽNO

“Družina”, februar 1970

BESEDA “KATOLIŠKI” se more prevajati na razne načine: vesoljni, splošni svetovni... Zdi se, da bi bil lep prevod tudi: vseobsežni. Bistvo katoliške Cerkve je, da obsega in povezuje vse. Od Eskimov na Grönlandu do Jaganov na Ognjeni zemlji, od prvega človeka pred stotisoči let, ko se je v človeških možganih prvič zasvetila iskra duha, do zadnjega človeka, ki bo umiral v tragediji končne kozmične katastrofe.

Cerkev pa veže tudi vse stvarstvo: Zemljo in Sonce in planete in komete in neizmerna ozvezdja, granit in apnenec in vode vseh oceanov in zrak in vsako življenje od rastlinskega do življenja čistih duhov — vse do Nadživljenja, Nadosebe, Nadbitja.

Francoski dominikanec Sertillanges je lepo rekel: Kristus je vez vsega. V njem se v isti osebi najdejo mrtva snov, vegetativno in senzitivno življenje, ustvarjeni duh in neustvarjeno božanstvo. Kristus je “cement vesolja”.

A Cerkev ni nič drugega ko Kristus, ki danes povezuje vesolje.

Vsi “razkoli” v zgodovini so nastali zato, ker te resnice nismo dovolj razumeli.

Včasih nam očitajo, da smo kristjani preveč zaverovani v Boga, da pozabljamo ta svet, da je zato po naši krivdi prišlo do težkih zlorab in družbenih krivic.

Krščanstvo je vseobsežno tudi v drugih vprašanjih. Cerkev nima rada dilem: ali to ali ono. Pač pa ljubi sinteze: i to i ono.

Žal je bilo to dostikrat res. Krivo je bilo to, da smo bili premalo katoličani, premalo vseobsežni. Tako smo se zagledali v Boga, da smo pozabili na človeka.

Prav tako velika je tudi nevarnost, da bi podlegli “skušnjavi socialnosti”, da bi krščanstvo zožili na medsebojne lepe odnose in družbeno korist. S tem bi iz svojega duhovnega obzorja črtali daleč najpomembnejši del, vse, kar je na lestvici resničnosti višje od človeka.

Ta nevarnost se kaže v opuščanju molitve, v pešanju čuta za božje.

Ali staro ali novo? Oboje: novo in staro.

Ali stalnost ali spremenljivost? Oboje. Stalnost v enem ter istem življenju, ki teče nepretrgoma od Kristusa do nas, spremenljivost v oblikah, v katerih se to življenje uresničuje v zgodovini.

Enotnost ali različnost? Oboje: enotnost v različnosti, a brez enoličnosti in tudi brez razdeljenosti.

Rimski centralizem ali avtonomija krajevnih Cerkva? Oboje. močno središče v Rimu, močno avtohtono življenje krajevnih Cerkva.

Ali zapiranje krajevnih Cerkva v domačo samobitnost ali povzemanje tujih izkušenj? Oboje: življenje iz domačih razmer, obogateno z dosežki bratskih Cerkva po svetu.

In tako naprej. V vsem.

Cerkev je katoliška, vseobsežna.

† JOŽE LEŠNIK

V ponedeljek, 25. maja, je smrt spet zahtevala novo žrtev: bivšega Sydneyčana **Jožeta Lešnika** v 26. letu starosti. Jože se je pred dvema letoma odpravil v Darwin in bil zaposlen pri poljedelstvu na Tipperary Station. Po rodu je bil iz okolice Maribora. V Avstraliji je bival okrog 6 let. — V četrtek 28. maja je bila zanj maša-zadušnica v Merryland-su. Pokopali so ga seveda v Darwinu. — Jože mi je pisal letos januarja, ko je potreboval priporočilo na vlogi za pasport. Odpravljal se je na delo v Novo Zelandijo. Ni mi pa znano, ali je odšel tja in se hitro vrnil, ali je še nameraval iti. Naj počiva v miru! — **P. Valerijan.**

Misli, July, 1970

† IVANKA LEBAN

V ponedeljek 29. junija 1970 je v Warrawongu v bolnici preminula 43 letna rojakinja **Ivanka Leban**, roj. Mužič. Že dve leti je bolehalo. Po večkratnih operacijah so ji skušali rešiti življenje; veliko je pretrpela in prebila veliko časa v bolnici. — Pokojnica je po rodu iz števerjana pri Gorici. Tam zapušča mater in brata. V Avstralijo je prišla leta 1950 z možem Ferdom, s katerim je bila poročena 22 let. Poleg moža zapušča 20 letnega sina Jožeta. — Pogrebna sv. maša ob številni udeležbi rojakov je bila v slovenskem jeziku v sredo 1. julija v cerkvi sv. Frančiška, Warrawong. Nato smo pokojnico spremili na pokopališče v Wollongongu.

NEW SOUTH WALES

Lake Heights. — Zelo so znane MISLI kot dobro urejevan list, ali včasih ga vseeno malo polomite. Seveda boste krivdo zvrnili na nesrečnega škrata. V junijski številki ste že začeli raglašati veliko noč, kam ste pa spravili božič? Najbrž je vaš tiskarski škrat pred kratkim prišel iz Slovenije in se še ni privadil na naše letne čase. Ni še doživel, da v Avstraliji pride ob koncu zime božič, ne pa velika noč. Tako bo najbolje, da nič ne zamerimo ne škratu ne MISLIM, obema naš lep pozdrav! — **Margaret Hatežič.**

PRIPOMBA: Upajmo, da tudi g. dr. Koce ne bo prehudo zameril. In prav tako ne tisti, ki se bodo ponudb v oglasu poslužili. — **Ur.**

Green Valley. — Zmerom rad sežem po listu MISLI, ko ga nam pošta prinese, da berem novice in druge zanimivosti. V junijski številki mi je res oko hitro padlo na "Kostevca in žbevc", pa nisem takoj vedel, kam naj ju denem. Potipal sem si glavo, če je res tako trda kot žbevc. Jaz sem odgovor lažje dobil kot p. urednik, ker vem, kaj je žbevc, on je pa napisal, da ne ve. Mu bom pa jaz povedal. Poprej pa še to, da s tistim Kostelom nad Kolpo nič ne vem, kaj bi imel moj rod opraviti. Jaz sem doma v župniji Pišeece pod Svetimi gorami, to se pravi, da sem štajerc, po starem povedano. Žbevc je pa železen zob na brani, ki jo kmetu konj vleče čez njivo, da se kepe prsti razpuste. Toliko v odgovor. Dobro se mi pa le zdi, da sem p. urednika lahko poučil, kaj je žbevc. Če bi bila moja glava res tako trda, kot verjame tisti pregovor ob Kolpi, bi ga ne mogel. Več ne bom pisal, ker nimam časa. Naredil sem s tem pismom na kratko, kot na Gorenjskem tista kobiva, ki ni velik piva, mav je pozvampava pa šva. — **Jožef Kostevc.**

Point Piper. — Vidite, da je bilo vredno malo podražiti Kostevčeve v Zeleni dolini. Tudi če bi bilo kaj "zamere", to zdaj le vemo, kaj je žbevc. Nihče drug nam ni na vprašanje odgovoril. Naj nekaj pojasnim. Take reči, kot je bilo tisto o Kostelu in Kostelcih, je košček "folklore" ali narodopisja.

Folkloristika je posebna znanost, ki se vsi civilizirani narodi zanjo zanimajo. Razodeva jim narodovo preteklost, šege in navade, izvor imen, priimkov in še — pridevkov. Marsikaj nagajivega, tudi porogljivega, nam folkloristika odkriva, ob vsem tem se kaže značaj naroda v preteklosti, pa bolj ali manj še tudi v sedanosti. Vzeti je treba vse z dobro voljo, pa naj še tako "na koga leti". Da to prav dobro razume Kostevčev oče, dokazuje zaključek njegovega pisma — zelo "folkloristično" se je odrezal — **P. Bernard.**

VICTORIA

Caulfield. — Da naj dopisujemo, se nam spet in spet naroča. Ali smemo tudi o sebi kaj povedati? Bom poskusila. Ko sem hodila v ljudsko šolo v majhnem mestu, sem znala lepo slovensko pisati. Hočem reči, tako priznanje mi je dajal učitelj. Večkrat me je poklical, da sem svojo nalogo prebrala pred vsem razredom. Drugi šolarji so mi bili zavistni in so me na poti domov pozimi okepal, poleti pa ozmerjali. Ne vem več, koliko napuha je takrat bilo v meni zaradi pohvale v šoli, to pa vem, da dolgo ni mogel trajati. Ko sem prišla v gimnazijo, me je moja profesorica skoraj vrgla v slovenščini. In to je bila slavna pesnica M. Elizabeta, saj gotovo poznate kakšno njeno pesem. Ne vem, če sem zaradi tega zašla med tiste, ki "rajši berejo kot pišejo". Naj pa zdaj povem, kaj sem te dni brala. Najprej slovensko knjigo o škofu Baragu, potem pa Jurčeve "Luči in Sence": tretji del. Pazljivo branje o Baragu mi je znova pokazalo, kako velik mož je bil. Kakšna duhovna sila je bila v njem! To knjigo bi res morala imeti vsaka slovenska hiša in vsi naj bi jo ponovno brali. Tudi o Lučih in Sencah morem izreči samo veliko hvalo. Zakaj ne bi mnogi segli po njej? Res ni kak roman, ali je zgodovinsko pričevanje velikega pomena, ker nam Jurčec podaja svoje osebno doživljanje velikih dogodkov malo pred izbruhom druge svetovne vojne. Kdor jih je sam doživljal, bo tudi lahko zraven obujal lastne spomine. Kdor jih ni, se mu bo odkrilo veliko važnega iz tistih časov in bo zvedel mnogo reči, ki jih še ne ve. Lep pozdrav vsem rojakom! — **Marija Persič.**

Hawthorn. — Sporočam vam, da sem se preselil, in pošiljam novi naslov. Pripominjam, da sem že skoraj tri mesece na tem naslovu, pa nisem imel časa prej sporočiti. Zato tudi nisem dobil lista za zadnje tri mesece in prosim, da mi izostale številke naknadno pošljete. — N.N.

PRIPOMBA: Vi vsekakor spadate med zelo "dragocene" naročnike pri listu MISLI. Zato Vam naročam to-le: Kadar se boste spet selili, si utrgajte vsaj toliko časa, da sporočite novi naslov poštarju, pa bo list poslal za Vami. Pošiljal ga bo, dokler ne najdete časa za sporočilo na MISLI. Veste, ljudje se toliko selite, da venomer prihajajo na MISLI spremembe naslovov. Zoper to seveda ne moremo imeti nič, ampak če bi vsak naročnik zahteval na svoj novi naslov nekaj izostalih števil, ker pač "ni imel časa" poprej sporočiti, da se je preselil — bi si morale MISLI oskrbeti še poseben urad za izredno postrežbo takim, ki "nimajo časa" . . . in se mirne duše uvrščajo med "dragocene" naročnike. Pozdrav! — Ur.

QUEENSLAND

Brisbane. — Društvo "Planinka" nas je ponovno presenetila z večerom slovenskega filma. Dvorana je bila bolje zasedena to pot, pa bi bila lahko še boljše. Vendar — zanimaje za take večere narašča. Videli smo zvočne barvne filme: Kmečko ohcet, Lucijo, Srečanje ob obisku domovine. Film Lucija je posnet po Finžgarjevi povesti STRICI. Z veseljem smo gledali stare šege in navade domovine, ki že izumirajo, a jih doma skušajo vsaj deloma obnoviti. Platno nam je pokazalo tudi staro baročno Ljubljano, pa tudi Plečnikovo in najnovejšo. Druge slovenske kraje smo videli v filmu Srečanje, marsikdo je spoznal delček svoje ožje domovine. Vsi prisotni smo odboru Planinke hvaliležni in se še priporočamo. Zvočna naprava je bila tudi boljša, ni pa lahko najti dvorano, ki bi takim prireditvam do kraja ustrezala. Najbrž sploh ne. — Znani naš rojak g. Anton Karlin se je v juniju spet mudil med nami. Žal, da ni prišel na oddih, prignala ga je bolezen, da je moral nekaj tednov prebiti v bolnišnici. G. Karlin zavzema ugleđen položaj pri železniški upravi Qld. Zdaj se je vrnil v službo, slišimo pa, da bo moral še priti — na operacijo. Želimo mu dokončnega okrevanja! — Janez Brisbanski.

PONOVITE NAROČNINO!

Misli, July, 1970

New Farm. — Prav lepa hvala za omembo najine zlate poroke v MISLIH in za čestitke. Marsikaj je bilo res tako, kot se bere v zadnji številki MISLI o oni drugi zlati poroki. Čestitk je bilo veliko, tudi lepa vrsta telegramov. Najlepše je bilo v cerkvi, ko sta dva duhovnika opravila službo božjo in je bil eden od njiju dr. Mikula. Naše vnukinje so pele in orgle so igrale, da je bilo veselje. Strežnik je bil vnukinje mož John. Naša hči Marija in njen mož sta prinesla kruh in vino na oltar. To so nepozabljeni spomini. Pri pojedini pa naš Jože ni izgubil zob. Se ga predobro drže in predragi so. V tem oziru je bil naš Jože zlat že dosti pred zlato poroko. Ampak zelo sva se nasmejala oba šaljivemu članku, ki je bil nekoliko na najin račun v junjski številki MISLI. Vesela sva bila vsega, kar je bilo in kar ni bilo obrnjeno na najino slavnost. Zahvaljujeva se in prav lepo pozdravljava. — Jože in Kristina Plut.

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

Box 93, Fairfield 2165

vabi na

ZIMSKI PLES

V soboto 18. julija ob 8. zvečer

Poljska dvorana, Canley Vale

Vogal Bareena in West Sts.

Trde pijače dobite tam. Igra JADRAN.

ŽELIM PRODATI

MOTORNO PASAŽO NA PAS

"Belt Massager"

Cena \$ 35.

Tudi želim stopiti v stik s fanti, ki bi se zanimali za nogomet in šport sploh.

Anton Jelen, telefon (ob nedeljah pop.)

83-6814

Z Vseh Vetrov

LEPO SO POTOLAŽILI ŠKOFA ministrantje v župniji Port Augusta v Južni Avstraliji. Škof Gallagher je pokopaval prezgodaj umrlega duhovnika Hayesa in v govoru poudarjal, kako ga je škoda. Škofu se je videlo, kako hudo mu je, posebno še zato, ker ima v škofiji premalo duhovnikov. Ministrantje so s škofom sočustvovali in mu rekli: Don't worry, Lordship, some day we will take Father's place. Škof je priznal, da je bila tolažba zelo dobra.

NA EXPO '70 V OSAKI na Japonskem je med kakih 100 paviljonov tudi eden krščanski. Je v primeri z drugimi precej skromen. Njegova poglobljena posebnost je v tem, da predstavlja vse krščanske skupine, ne morda samo katoliško. V znamenju ekumenizma so se vse krščanske ločine združile za skupen nastop na letošnji svetovni razstavi, ki je prva v Aziji in doslej od vseh največja. Obišče paviljon kakih 15.000 ljudi na dan, dočim ima celotna razstava na dan do 150.000 obiskovalcev.

KRŠČANSKI PAVILJON na EXPO '70 so zamislili in dali zgraditi trije japonski arhitekti, med katerimi je le eden katoličan. Uradno se ne imenuje paviljon, kot se imenujejo ostale razstavne zgradbe, ampak samo "šotor." Njegova notranjščina se zdi zapadnim obiskovalcem nekam prazna in to kritizirajo. Toda japonski gradbeniki in ostali domači obiskovalci pravijo, da je sicer res precej praznota v krščanskem "šotoru", toda to je "sveta praznota". Japonci, kot tudi drugi vzhodnjaki, imajo občutek, da prostori, ki so namenjeni verskim mislim, ne smejo biti napolnjeni z razno navlako, ki človeka moti pri duhovni zbranosti. Krščanski šotor, tak kot je, močno ugaja Japoncem, pa naj so kristjani ali ne. Njihovi arhitekti pravijo, da je bilo pač treba šotor zgraditi predvsem za Japonce, zato ni smel biti drugačen.

V STAROSTI SEDMIH LET pride človek k pameti in začena razumno živeti, tako so verjeli naši stari in tudi mi se vsaj po večini še držimo tega mnenja, če že ne prepričanja. Pripravimo se na to, da bo poleg mnogih drugih starih mnenj, in prepričanj tudi to ovrženo. V Združenih državah so na nekem zborovanju katoliških psihologov in psihiatrov poslušali predavanje znanega jezuita, ki je dokazoval, da dandanes pride človek k pameti komaj enkrat med 20. in 25. letom. Dostavil pa je, da to velja v glavnem za Ameriko, ki jo sestavlja visoko izobrazena in izšolana človeška družba. — Škoda, da ni kdo od nas na tistem predavanju, bi vprašal, kako se to ujema.

DR. ANTON PETERLIN je bil od leta 1939 do 1960 profesor fizike na ljubljanski univerzi, nato je preko Münchena prišel v Ameriko in danes mu Amerikanci pravijo "zvezda v svetovni znanosti". Deluje in uči na raznih visokih šolah in inštitutih v državi North Carolina, raziskuje in piše, piše. Oglašja se z ultra-učenimi članki v ultra — znanstvenih revijah, izdaja tudi cele knjige. Njegov poseben predmet je "polimerna fizika in kemija". Predavat hodi raznim učenjakom v Ameriki in Evropi in povsod ga z občudovanjem poslušajo. Pri vsem tem je še vedno zaveden Slovenec in tudi član Slovenske Akademije znanosti in umetnosti.

V AVSTRALIJI SO PRISTOJNE OBLASTI sklenile uvesti novost za kaznjence v ječah in zaporih. Odslej ne bodo "odsedali" svoje kazni strnjeno zaprti za zidovi in železnimi zapahi, po nekaj dni na teden bodo odhajali na svobodo in delo izven zaporov, nato se bodo spet za nekaj dni vračali pod ključ. Pri tem bo seveda igral veliko vlogo "week-end". Baje se ta sistem zapiranja že dobro obnaša v nekih drugih deželah, zdaj ga hoče preizkusiti tudi Avstralija. Objava tega načrta nekoliko v zadregi dostavlja vrsto pogojev, še več pa raznih če in ako.

SLOVENC V ARGENTINI so se letos v juniju z velikimi proslavami spominjali "vetrinjske tragedije" pred 25 leti. Mesec junij, poprej pa že maj leta 1945, je videl strahote komunističnega divjanja nad domobranci in drugimi nasprotniki komunizma. Za spominsko proslavo prežalostnega srebrnega jubileja so v Buenos Airesu povabili medse iz Amerike pisatelja Karla Mauserja. Največja skupna prireditev je bila koncelebrirana maša v katedrali kardinala Caggianija s slovenskimi duhovniki. Kardinal jim je napravil zelo lepo pridigo in molil za slovenske žrtve med vojno in po njej: Računajo, da je bilo v katedrali okoli 2.500 naših rojakov.

NEKRVANA REVOLUCIJA vojaških krogov je nedavno odstavila predsednika Argentine prav tako, kot ga je pred dvema letoma postavila na čelo vlade. To je bil general Onganía. Moral je iti, ker se je zameril — generalom. Na njegovo mesto so zdaj postavili generala z imenom Robert Marcel Levingston. Pravijo, da je bil v argentinski javnosti doslej malo znan. Seveda toliko manj drugod po svetu. Le toliko se da reči o njem, da njegovo ime pač ni — argentinsko. Če ne bo priden, nič za to. Generalov imajo tudi in Argentini na pretek.

ROJAK TOMAŽ MOŽINA, naš znani diplomirani ekonomist, je ob koncu junija odšel na študijsko potovanje po nekaterih azijskih deželah. Prvi cilj je Japonska z Osako in EXPO '70. Izostal bo vsaj dober mesec, če ne več. Ni dvoma, da si bo nabral raznih zanimivosti in nam jih pozneje popisal za MISLI. Razen njega trenutno ne vemo za drugega Slovenca v Avstraliji, ki bi bil namenjen obiskati EXPO '70. Morda bomo še zvedeli.

PREDSEDNIK NIXON IN EDI GOBEC sta si dobra znanca. Kdo je predsednik Nixon, ni treba pripisati. Toda tudi dr. Edi Gobec bi našim bralcem ne smel biti tujec. Njegovo ime smo že večkrat imeli v našem listu in o njegovem delovanju za poznanje Slovencev v svetu smo poročali. Zdaj beremo, da je Edi nedavno prejel od Nixona osebno pismo, v katerem ga prosi za nasvete z ozirom na svojo administracijo. Poročilo dalje pravi, da je "naš rojak že nekajkrat uspel s svojimi predlogi tudi v ameriškem kongresu. Bala hiša pozna tudi Edijevo znanstveno delo."

DR. EDI GOBEC piše uredniku MISLI: Za knjigo o uspelih Slovencih v širokem svetu imam iz Avstralije snov o Dušanu Lajovicu, Francu Benku, kiparju Vojski in inženirju Žigonu. Rad bi še o slikarju Rapotcu, dr. Mihelčiču in še nekemu bolnemu stavbeniku sem pisal. Knjigo lahko pričakujete šele nekoč v letu 1971. Cena ji bo 10 dolarjev.

ONESNAŽENJE OZRAČJA zaradi izpuhov in vse mogoče umazanije na zemlji je danes tako usodno, da je neki učenjak zapisal: V 40 letih nas bo vseh konec. Ne bomo mogli več dihati, zadušilo nas bo. Mož ne vidi nobene možnosti, da bi se temu odpomoglo. Niti ne, če iznajdejo tak pogon za avtomobile, da ne bo nobenega izpuha več. Bo še zmerom dovolj druge umazanije. Nekdo, ki je o tem bral, je napisal dopis v krajevni dnevnik: Le zakaj toliko skrbimo, da bi nam ne izumrli kenguruji? Ali samo zato, da nas bodo kenguruji pokopali, ko človeških pogrebnikov več ne bo?

TURISTIČNA AGENCIJA

OLYMPIC EXPRESS PTY. LTD.

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE ALI PIŠITE

253 ELIZABETH STREET, SYDNEY 2000. Tel. 26-1134.

V URADU

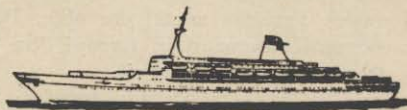
RADKO OLIP

- * urejuje rezervacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta, posebno v Slovenijo in ostalo Jugoslavijo
- * Izpolnuje obrazce za potne liste, vize in druge dokumente
- * organizira prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo I.T.D.

Charter za letalom: Sydney - Beograd - Sydney	\$646.36
Sydney - Ljubljana - Sydney	\$661.00
Skupine z letalom: Sydney - Beograd - Sydney	\$822.70
Sydney - Zagreb - Sydney	\$836.60
Sydney - Ljubljana - Sydney	\$841.20

(to so cene za člane Affinity skupin)

Uradne ure 9-5 in ob sobotah 9-12

**PRVA
TURISTIČNA**

**VAŠA
AGENCIJA**

oskrbuje za vas:

- ★ potovanja z avioni
- ★ potovanja z ladjami
- ★ potovanja v skupinah
- ★ kombinacije potovanja:
odlet z avionom, povratek z ladjo

- ★ oskrbimo potovalne dokumente
- ★ rešujemo vse potovalne probleme
- ★ vse dni smo vam na razpolago
- ★ vsak čas nam lahko telefonirate
v vseh zadevah potovanja, ali pridite osebno

VAŠA POTNIŠKA AGENCIJA

PUTNIK

72 Smith Street, Collingwood, Melbourne
Poslujemō vsak dan, tudi ob sobotah, od 9. - 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733.

V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich

SVET MED DVEMA KOŠEMA

(Tivoli, Ljubljana, v maju 1970)

Janez Škraba

ZA TAKO VELIK VZPON KOŠARKE v Sloveniji v zadnjih letih ima brez dvoma zasluge inž. Boris Kristančič, predsednik organizacijskega odbora za 6. svetovno prvenstvo v košarki za moške. Poleg njega je zelo zaslužen kapitan reprezentance — Ivo Daneu.

Oba sta našla veliko razumevanja pri možeh ljubljanske občine. Ponudili so organizacijo in z njo uspeli. Po zaključku prvenstva je vodstvo tekmovanja dobivalo pohvale iz vsega sveta. Za Slovence je bilo to prvenstvo nadvse uspešno — osvojili so si naslov prvakov zemeljske oble. Uspeh je v ponos Sloveniji, Jugoslaviji, Evropi, ker tekmovanje se je vršilo v Evropi prvič.

Tekmovanje je imelo naslednje uspehe:

Jugoslavija 10 točk

Brazilijska 8 točk

Rusija 8 točk

Italija 6 točk

Z. D. Amerike 6 točk

Zvezni trener je Ranko Žeravica. Naj predstavim člane jugoslovanske reprezentance in svetovne prvake:

Trajko Rajković (33 let, visok 205 cm) je Belgrajčan; Dragan Kapičić (22 — 198) enako; Aljoša Žorga (23 — 202) je iz Ljubljane; Petar Skansi (27 — 206) iz Splita; Damir Šolman (21 — 199) iz Splita; Vinko Jalovec (21 — 207) iz Ljubljane; Kresimir Cosič (22 — 207) iz Zadra; Ivo Daneu (33 — 189) iz Ljubljane; Ratomir Tvrdić (27 — 185) iz Splita; Dragutin Čermak (26 — 189) iz Beograda; Nikola Plečaš (22 — 187) iz Zagreba; Ljubodrag Simonović (21 — 195) iz Beograda. — Čestitke vsem!

V isti dvorani — Tivoli — bo v oktobru spet velika svetovna športna predstava. Takrat bo šlo za svetovno prvenstvo v telovadbi.

V tekmovanju za jugoslovanski nogometni pokal so si osvojili odlično 2. mesto nogometaši iz Ljubljane — Olimpija.

SLOVENSKE PLOŠČE
KNJIGE — SLOVARJI — MUZIKALNI
INSTRUMENTI

UNIVERSAL RECORD CO.

205 Gertrude St., Fitzroy, VIC. 3065
Tram 88, 89, 90 iz Bourke St. do postaje 13.

Kataloge in naročbe pošiljamo s pošto
POSLUŠAJTE RADIJSKO EMISIJO
ob sobotah 8.00 zvečer na

2CH — SYDNEY, Val 1170

PHOTO STUDIO VARDAR

108 Gertrude Street
Fitzroy, Melbourne, Vic.

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.
Preslikava in povečuje fotografije, čr-
no-bele in barvane.

Posoja svatbena oblačila.

NEVESTAM POKLANJA LEP SVAT-
BENI ALBUM.

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in ne-
deljah od 9 — 6.

Govorimo slovensko.

VAŠ FOTOGRAF: PAUL NIKOLICH

SLOVENSKA MESNICA ZA
WOLLONGONG LTD.

TONE IN REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne
izdelke: kranjske klobase, ogrske salame,
slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.
Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi.
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje
prijatelje!

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obra-
čajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

Morda je bil Kobalov Andrejček, morda Bav-
čarjev Bogdanček. Mama ga je učila slovenščino.—

— "Kako pravimo možu, ki zida hiše?" —
"Zidar." — "Kako pravimo možu, ki pro-
daja meso?" — "Mesar." — "Kako pravi-
mo možu, ki uči v šoli?" — "Učitelj." —
"Pa če uči gospa ali gospodična?" — "Učiteljica."
— "Kako pravimo ljudem, ki pojejo in so moški in
ženske?" — "Pevci in pevke". — "Kako pravimo
možu, ki nam v cerkvi bere mašo?" — "Pater Va-
lerijan".

POZOR!

POZOR!

Preden kupite poltrone, divane ali "couche", pridite k nam ogledati si kvaliteto in nizke cene.

Izdelujemo jih sami, zato so naše cene za 50% odstotkov nižje kot drugod.

VINCENC STOLFA

562 High Street, Thornbury, Vic. 3071

Tel. 44-7380

Seveda se bomo pomenili po slovensko

Bogato nagrado tisoč beneških cekinov iz Vi-soške kronike razpisuje p. Valerijan — ne, ni kak drug — za novo iznajdbo. Želi imeti govoreč stroj-ček, ki ga bo pripel na svoj telefon, kadar gre iz hiše. Ko bo telefon zapel v patrovi odsotnosti, bo odgovoril strojček: Kliči zopet, ko bo pater doma!

Te zelo informativne besede bo moral strojček izreči vsaj v štirih jezikih: slovensko, angleško, hrvaško in-jugoslovansko!

Iznajditelji, na delo!

Otroci dveh sosedov so se bahali, ne vemo, kdaj je bilo.

"Pri nas smo pa zaklali velikega prešiča in na-redili klobase. Pri vas ga pa niste."

"Pri nas smo pa dobili majhno teličko, ki jo bomo redili, da bo zrasla in dajala mleka. Pri vas je pa niste"

Pozneje:

"Pri nas smo pridelali toliko zelja, da so ga vsi sodi polni. Pri vas ga pa niste."

"Pri nas je pa repa tako debela in toliko je imamo, da smo morali narediti zanjo nove kadi. Pri vas jih pa niste!"

Pozneje:

"Pri nas pa sušimo tepke, da bomo imeli hru-ševo vodo, kadar bo vroče. Pri vas jih pa ne."

"Pri nas smo pa namočili češplje, da bomo imeli žganje, kadar bo mraz. Pri vas jih pa niste".

Pozneje:

"Pri nas bomo dobili krovca, da nam bo novo streho naredil. Pri vas ga pa ne boste."

"Pri nas bodo pa ata sami naredili pri hiši vsa nova vrata, ker so tesar. Vaš ata pa niso."

Nazadnje:

"Pri nas so pa sinoči mama umrli, pri vas pa niso!"

"Pri nas bomo pa zanje trugo naredili, pri vas je pa ne znate."

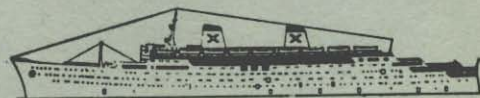
NAJCENEJŠE POTOVANJE

Z ladjo MELBOURNE — GENOA
(izven sezone) \$ 367.-

Z letalom AVSTRALIJA — BELGIJA —
ANGLIJA (vsak letni čas) \$ 450.-

Z letalom (charter) MELBOURNE — DUNAJ
in nazaj \$ 720.-

Z letalom (skupinski izlet)
MELBOURNE — RIM — MELBOURNE
\$ 822-70

Lahko oskrbimo vse formalnosti

za potovanje vaših družin in sorodnikov

Z ladjo: GENOA — MELBOURNE \$ 498-50

Z letalom: LJUBLJANA — AVSTRALIJA
\$ 608-80

Za podrobne informacije v vašem jeziku:

A L M A

POTNIŠKO PODJETJE

330 Little Collins Street (vagal Elizabeth St.,
Melbourne 3000. Telefon: 63-4001 & 63-4002